

KURTBRAND

Cena moci

Knihovnička Perry Rhodan 97

Přeložil Jaroslav Kuťák

Slunce hvězdokupy M13 se třpytila a zářila, namačkaná na malém prostoru o průměru dvou set padesáti světelných let. M13 představovala konglomerát barev na černém podkladu nekonečného vesmíru. Její teplá záře zprostředkovávala první dojem při přiblížení k soustavě Arkonu. Tady se nacházelo srdce Velkého Impéria, říše Arkonidanů, Impérium, ve kterém žily miliardy nejrozličnějších národů a civilizací.

Ovšem právě Velké Impérium stálo dnes na hliněných nohách - hvězdná říše, která se mohla každou chvíli rozpadnout.

Rostla dlouhých patnáct tisíciletí, byla zbudována a řízena Arkonidany, ale jednoho dne začala mentální síla Arkonidanů slábnout, přestávali mít zájem, ztráceli Činorodost i veškerou zvědavost, protože nabyli dojmu, že je už nikdy nic nepřekvapí, a tudíž přesně podle naprogramování převzal jejich vládu centrální počítač Regent. Za pomoci brutální síly držel říši při sobě, ale byl to jenom stroj, tudíž zranitelný. Nikdo neznal dne ani hodiny, kdy tato poslední pojistka přestane fungovat.

Nyní však už byl Regent jenom prodlouženou rukou Arkonidana Allana, muže obdařeného nesmrtelností, muže ze slavného rodu starých arkonidských imperátorů.

Slunce v hvězdokupě M 13 si však dál svítila a vytvářela kou-

zelné obrazce, nedotčena snahami humanoidních bytostí o ovládnutí vesmíru.

^^^

Pitter Breucken stál s přítelem Klaasem Vertiedenem ve výstupní komoře kulovitého křižníku BURMA o průměru jednoho sta metrů, s posádkou Čítající sto padesát mužů. Oba pozorně sledovali, co se odehrává na okraji kosmodromu, a čím déle přihlíželi, tím nespokojenější byli.

„Podívej, Pittere... Už zase roboti," řekl Klaas Vertieden. „Už jsi někdy viděl některýho z těch legendárních Arkonidanů, co se probrali z hibernace? Já teda ještě ne!"

„Co znamená sto tisíc lidí pro planety Arkon I, II a III? Nic víc než kapku vody, která dopadne na rozpálenej balvan! Proto vidíš jenom roboty. Bez nich by se Arkon moh už dávno odporoučet."

„No, ani teď od toho není daleko. Dnes ráno jsem slyšel našeho velitele, jak si přes vysílačku povídá se Šéfem, a ten povídal, že tohle Impérium je jen hromada líných pitomců!"

„Tak se Perry Rhodan docela určitě nevyjádřil, Klaasi. Ale koukni! Z kopule centrálního počítače někdo vyjíždí. Že by měl namířeno k nám?"

Oba mladíci sledovali vozidlo, které se k nim řítilo zběsilou rychlostí, náhle ostře uhnulo doprava, překulilo se, pak z něj vyšlehl zářivý záblesk a vozidlo v dunivé explozi vybuchlo. Klaas Vertieden a Pitter Breucken neměli ani čas vykřiknout. K místu neštěstí se vmžiku blížila policejní vozidla a uzavřela prostranství.

„Hele, hele," ukazoval před sebe Klaas Vertieden. „Na Zemi nemáme tak rychlou policii," poznamenal Pitter Breucken. „Zato jsme my Pozemšťan! o něco šťastnější než Ar-

konidani. Dyt' se tady na Arkonu II rozhlídni! Fabriky jim sice chrlej stroj za strojem, ale já tu nenarazil ještě ani na hrst hlíny! Někdy si říkám, jestli celá tahle planeta není z oceli. My s naší měsíční továrnou jsme proti tomuhle průmyslovému gigantovi úplně nuly!"

„V průmyslu možná jo, ale jinak? Proč tady jsme, he? Protože nás Atlan potřeboval. Volal o pomoc! Perry Rhodan ho musel vytáhnout ze Šlamastiky!"

„Jo..., kterou ale způsobil Rhodanův syn Thomas Cardif, na to nezapomínej... A kromě toho jsou šéf a Atlan kámoši."

Palubní rozhlas cvakl a oznamoval: „Prosím, podejte hlášení o nehodě prvnímu důstojníkovi Pasginovi!"

Pitter Breucken se jedním krokem ocitl před interkomem a spustil: „Tady poddůstojník Breucken ze střílny číslo dvě. Zpráva pro prvního důstojníka..."

„Pojďte ke mně osobně, Breuckene," přerušil ho Joe Pasgin. „Kdo je tam s vámi?"

„Poddůstojník Vertieden!"

„Očekávám vás v kajutě, Pospěšte si, Šéf se naléhavě zajímá o tu nehodu!"

Obrazovka potemela. Mladíci na sebe užasle pohlédli.

„Perry Rhodan se zajímá o nehodu?" zopakoval Klaas Vertieden. „Tak to by mě teda zajímalo, kdo v tom vozidle vlastně seděl!"

^^ ->

„Takže on už se neštítí ani vražd...,“ rozčileně poznamenal Perry Rhodan. Pohlédl na věčně klidného Allana. „Nezapomněl nic z toho, co se naučil ve Vesmírné Akademii. Zná vnitřní strukturu Sluneční soustavy jako vlastní boty..."

„Pěny, posad' se konečně!" přerušil ho Bully a ukázal na volné křeslo.

Atlan mu posunul sklenici s pitím. Rhodan si sedl a napil se.

„Perry," řekl Atlan a mírně se naklonil. „Musíme čekat. Počítač nám dá vědět."

„Vždyť výsledek známe už teď, admirále!" nazlobeně opáčil Perry Rhodan.

„Víš co, Perry?" pokračoval zrzavý Reginald Bull, muž, který si mohl k Rhodanovi dovolit snad nejvíc ze všech, protože po jeho boku stál od samého prvopočátku. „Naše situace..., to znamená jak naše, tak Allanova..., se podobá tanci na laně ve výšce sta metrů. A dole mezi diváky sedí spousta frajerů, který se nás eště ke všemu snažej sestřelit!

Jo, ale není mezi nimi Thomas Cardif! To říkám, protože tomu věřím! Tak zákeřnej a hnusnej nemůže bejt! Vždyť je to syn Perryho Rhodana!"

„Pane Bulle," ostře namítl Atlan. „Hlavně nezačínejte o svém rozříznutém palci, a že vám to přineslo smůlu..."

„Jo, jasně... Já jen tvrdím, že nevěřím, že Thomas zavinil nebo připravil ten vražednej útok! Vždyť sedí mezi Skokanama! Oni ho chrání a zároveň zneužívaj! Skokani jsou přece rafinovaný mizerové! Dyť je známe! Thomase Cardifa už dávno zahnali do kouta!

On určitě netušil, že v tom voze měl sedět jeho otec Perry Rhodan!"

• „Jak to můžete tvrdit s takovou jistotou?" divil se Atlan.

Bully se chvíli díval na Perryho a pak sklouzl pohledem k Allanovi. „Allane, to nepřišlo tady odtud," řekl a poklepal si na hlavu, „to přišlo ze srdce. Vždyť znáte nás romantický Pozemšťany, ne? Možná lip, než se známe sami. Moje srdce mi říká, že Thomas Cardif není schopnej otcovraždy a vůbec Žád-

ný vraždy. Pokud Regent přijde s něčím jiným, dokážu švy tvrzení, to se nebojte!"

Allan se musel pousmát. Natáhl ruku a Bully mu ji stiskl:

„Pane Bulle, co já bych za to dal, kdybychom my Arkonidané byli o něco romantičtější založení a kdybychom dokázali slyšet, co nám říká naše srdce. Ale bojím se, že arkonidské srdce vůbec neumí mluvit."

Bully zavrtěl hlavou.

„To zas nepřehánějte, Atlane. Radši mi prozradte, jak by se nějaký Skokan mohl dostat na Arkon III. Některé z těch hvězdnejch cikánů tady musel být, to je jasný..."

„A nemohl nehodu způsobit někdo z vašich lidí, pane Bulle?"

Bully polkl a řekl jen: „A kruci, no jo..."

Komentář Perryho Rhodana už byl delší. „Allan D. Mercant věří, že nám během několika hodin prozradí, jestli se Allanovo podezření potvrdí."

^ ^ ^

Stáli ve vyhodnocovacím sektoru mamutího počítače a cekali na poslední minuty. Jen málokdy dostal centrální počítač komplex otázek, který by byl tak osudový jako tento.

Atlan pocítil ruku na rameni. Bully stál vedle něj a chtěl mu něco říct.

„Imperátore, opomněli jsme, maličkost! Někakejch sto tisíc Arkonidanů!"

„Jak to myslíte?"

„Prohlídli jsme, že se jich taky na Arkonu III taky pár zdržuje. Nemohl jeden z nich umístit pod vůz tu, bombu?"

„Počkejte na vyhodnocení počítače," uhnul s odpovědí Allan.

A nemuseli už čekat dlouho.

V té chvíli se ozval monotónní ocelový hlas počítačového mozku: „...politické otřesy, které momentálně hrozí velkému Impériu, jsou výrazem jeho existence. Přitom je druhořadou otázkou, kdo vyvolává neklid, neboť i zákazonosný vliv Thomase Cardifa je příliš malou silou. Dokud Arkon nebude schopen řídit a kontrolovat všechny oblasti svého Impéria, zůstane neustále vystaven hrozbám nej-různějších podob...

Thomas Cardif už nemá od nezdařeného pokusu o atentát proti Gonozalovi Vliil. mezi Skokany hlavní slovo. Všechny akce Skokanů, které následovaly po krádeži Imperátorova aktivátoru buněk, už nevykazují rysy Cardifových předchozích činů.

Bombový atentát na Imperátorův kurýrní vůz je podle našeho i policejního vyšetřování dílem nového Arkonidana. Ně-, koho, kdo vinou příliš dlouhé hibernace utrpěl poškození mozku. Bombový útok je nutno vidět jako ojedinělou akci beze smyslu a cíle.

K otázce, ze které planety přicházejí stále nové podněty a impulzy pro hospodářský a politický boj proti Arkonu, odpovídám:

z planety Archetz v soustavě Rusuma." Regent
zmlkl.

Dva Pozemšťané a Arkonidan se na sebe jen dívali. Archetz, hlavní planeta Skokanů! Archetz, nad kterým tři tisíce lodí Druufů rozpoutaly ohnivé peklo, pod nímž se tato planeta tavila... Ta že by měla nadále představovat hlavní stan vzbouřenců?

Perry Rhodan se nemínil údajům centrálního počítače vysmívat.

Všichni tři mlčeli. Jenom Bully zabručel: „Tak vidíš. Tvůj syn je v tom nevin

ně, Perry. Myslím, že bys pro něj měl něco udělat dřív, než ho Skokani roztrhají na kusy... Já vím, je to dezertér a zrádce, ale stejně... Je jeden z nás!"

Atlan a Bully věděli, jak těžce nese Rhodan fakt, že se jeho jediný syn stal zároveň nejzarputilejším a nejnebezpečnějším protivníkem. Ztěžka vzdychl a odpověděl:

„Uvidíme..."

^ A ^

Vnitřní zahrady trychtýřovitého paláce byly nádherné jako všechno na Křišťálovém světě Arkonu I, určeného k odpočinku a bydlení.

Vládce Velkého Impéria Arkonu Allan - Gonozal Vlil. - si odkašlal a poznamenal: „Křišťálový svět je jedovatý, Perry. Vytváří z lidí flegmatiky a..."

„Souhlasím."

„Myslím, že z nových Arkonidanů by se sem neměl dostat nikdo. Postarám se, aby Arkon I navštívilo jen minimum z nich. Kromě toho se mi tu často stýská po Zemi."

„Cože? Tobě? Zarytému Arkonidanovi?" podivil se Rhodan.

Atlan přikývl. „Každý svět má svůj jed, ale také vyvolává touhu. Mně se po Zemi stýská! Já vůbec nelituju, že jsem byl nucen strávit tam posledních deset tisíc let; Proto pro mě není těžké pochopit Thomase Cardifa. Proto také vím, jak ho mohlo napadnout, že mi nechá ukrást aktivátor buněk..."

Rhodan se posadil proti němu. Od rána toho dne běhal z jedné porady na druhou, dvě hodiny hovořil se Zemí... Zůstal sedět, přečetl si poslední hlášení a ruka mu klesla.

„To je nejposlednější zpráva, Perry. Přišla, když jsi ke mne dorazil." „Taky.-

.?"

Allan přikývl. Rhodan šetřil slovy.

Arkonidská tajná služba ještě pracovala. Všechny informace přicházely od ní. Tahle zpráva se týkala skokanské planety Archetzu ze soustavy Rusuma.

Ani v ní se o Thomasů Cardifovi nepsalo. Imperátorova tajná služba ho nevystopovala. Jedno ze včerejších hlášení však naznačovalo, že se Rhodanův syn na Archetzu přece jen zdržuje. Sděloval to agent Sulok, Skokan, který pracoval pro Arkonidany.

„Allane, musím se pořád divit, že jsme o další existenci Archetzu vůbec nic nevěděli- Mysleli jsme si, zeje zničen.“

Imperátor pokrčil rameny. „Měli jsme dobré zprávy, ale chyběla tam patrně informace o tom, že Skokani v podzemí vybudovali velmi rozsáhlou síť dobře zabezpečených prostor, kam se mohli během případného útoku stáhnout. Těžké ztráty na povrchu, zánik dvanáctimilionového města Titon a tří dalších velkých měst posloužil jenom jako zástěrka - pod povrchem planety nadále funguje veškerý těžký průmysl a výroba bojových křižníků... Abych použil Bullyho slova: zatraceně, jestli za to všechno může Thomas Cardif, pak před ním klobouk dolů!“

V Rhodanových šedých očích se zablesklo. „Proč ho pořád chválíte, Arkonidane? Co tím vy dva zamýšlíte?“

„Nechceme nic jiného, než ti pomoci, Perry. Nesmíš vidět jenom Cardifovy špatné stránky. Při všech našich bozích, barbare, já opravdu nejsem nadšen, že Cardif stojí na opačné straně a pokouší se nás zničit, nicméně nemohu se neobdivovat jeho metodám. Perry, příteli, musíš přiznat, že je to geniální taktik! Znáš někoho, kdo by byl schopnější taktik než on? Já ne! Myslím, že potřebujeme muže s jeho vlohami!“ Rhodan vyskočil. „Atlane, k Čemu mě to chcete přinutit?“ Imperátor Gonozal Vlíl. se horce zasmál. „Kdybych tě do

kázal přinutit, udělal bych to- Jenom ty sám rozhodneš, to už je úděl těch, co stojí v čele! Neustále stojíme na špičce pyramidy. Pořád balancujeme..."

„Ty snad ani nejsi Arkonidan!"

„Díky, Perry!" rozzářil se Allan. „Někdy bych tě tady chtěl mít pořád..."

„Ano?" opáčil Rhodan a změnil téma: „V jedné věci ti však nerozumím, Atlane. Proč pořád naléháte, abych se o Cardifa postaral já? Proč to neuděláš ty? Vždyť otrásá základy tvouj

říše" Imperátor Gonozal Vlíl. zvolna vstal. Obešel úzký stolek a zastavil se před Rhodanem. Položil mu ruku na rameno a řekl: „Příteli, copak si už nerozumíme? Jsme přece přátelé! Kdybys nyní použil svého práva a zakročil podle přísných zákonů Arkonu, jednoho dne bys mi to mohl vyčítat... Anebo jsi nikdy nebyl Thomasovým otcem! To bys pak však nemohl být mým přítelem..."

Allanovy oči vrhaly blesky. Byl velmi rozčilen. Perry Rhodan zaklonil hlavu a podíval se na přítele. Potom vstal. „Zařídím, abychom za hodinu odstartovali a vrátili se na Zemi. Kdybys dostal nové zprávy o Cardifovi na Archetzu, dej mi o nich vědět, prosím." „Takže se za pár dní znovu uvidíme, Pěny?" „Ano, Atlane, za několik dní jsem tu zase..."

^ _*_ ^

Poplach mezi vědci v Terranii!

Perry Rhodan se před několika hodinami vrátil z arkonidské říše a nebylo to poprvé, že hned po návratu rozdál hromadu příkazů a instrukcí a že se pak něco dělo.

Více než pět tisíc spolupracovníků, každý prvotřídní specialista v oboru, dostalo od nejvyššího šéfa úkoly.

Když se pustili do práce etnologové, rychle užasli. Doktor Orge Oludson promluvil jako první: „Jestli se s tímhle odvážíme jít za šéfem, vykoledujeme si bouřku!"

Nikdo neodporoval. Jeden se bezradně díval na druhého. Materiál, kterým disponovali, byl děsivě sporý. Ani od centrálního počítače DRUSUSU se nedozvěděli více, než už znali.

Jejich úkol zněl:

248 světelných let daleko od Arkonu se nachází sluneční soustava Font. Malé, rudé slunce. Čtyři planety. Druhá se jmenuje Solten a je obydlená.

Žádám detailní etnické, etnografické a etnologické informace o Solteneranech.

Soltenerané museli být dokonale bezvýznamným národem, alespoň z pohledu Arkonidanů. protože ve vesmírném katalogu o nich stálo pouze následující:

Soltenerané, bývalí Arkonidané, zdegenerovaní, průměrná výška 1,70 metru, výrazné zahnutí páteře, vypouklé Čelo. Matriarchát, démonismus. Lháři.

Doktor Orge Oludson, Šéf národopisného oddělení a expert na arkonidskou etnologii, držel v ruce tužku a bezradně kreslil kroužky kolem posledního slova: lháři.

„Tohle si snad dovolil nějaký arkonidský vtipálek," poznamenal po chvíli. „Něco takového snad není možné. Ze by všichni Soltenerané byli lháři?" Zvedl hlavu. „Takže, pánové, co budeme dělat? Má někdo nějaký nápad, co uděláme? Jak se dostaneme k informacím ohledně Solteneranů?"

Bioexpert doktor Alfo Alvarez dodal: „Jestli šéfovi řeknu,

co všechno vím o jejich vzhledu, vyrazí mě. A co vy, pánové?"

. Hospodářský expert intergalaktického obchodu Jean de Canin odpověděl: „U Saturnova prstence, kde seženu podklady o licenční smlouvě mezi Soltenerany a skokanským patriarchou Cokazerri? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel! Vy snad ano?"

Také doktor Towniess vrtěl hlavou a okusoval tužku. Nálada v oddělení se pohybovala na bodu mrazu.

„Šéf bude zuřit, až přijdeme s holýma rukama!" poznamenal Clanin.

„Přece si nebudu nic vycucávat z prstu," klidně odvětil Towniess. „Ještě jednou zavolám národopiscům, třeba se tam najde někdo, kdo něco ví. Obchodní charakteristiky národů jsou přece typickými vlastnostmi. Uvidíme, co vědí..."

Towniess se obrátil na doktora Olundsona.

„Možná byste nám přece jen mohl pomoci, doktore.. Sháníme jen informace o Solteneranech."

„O těch lhářích?" vyhrkl Olundson.

„O kom?" žasl Jean de Canin. „Kdo je lhář, doktore?"

„Soltenerané! Alespoň podle arkonidského katalogu. Zavolám Sluneční rozvědku. Tam musejí něco mít. Hned se vám ozvu, doktore. Dohodnuto?" •

Všichni táhli za jeden provaz.

Spojení do centrály Sluneční rozvědky bylo dílem okamžiku.

..
Na monitoru se objevila nějaká kráska. V Jeanu de Caninovi se rozbouřila francouzská krev. Otevřené se podívoval, prostě musel dívce zalichotit. Pak věčně požádal: „Dejte nám všechno, co víte o Solteneranech. Máme příkaz od Šéfa a u nás se nic moc nenašlo. Ale vy nám jistě pomůžete, že?"

Slíbila to, její obraz zmizel, ale spojení zůstalo. Towniess po-

hledí na Caninaa řekl: „Dám se posadit do archívu! K čertu, vůbec jsem netušil, že se v Terranii najde taková krása!"

„Ano?" opáčil Canin, ale dál už mlčel.

Cekali. Čas pomalu ubíhal.

Pak se znovu ukázala krasavice z tajné služby. Její okouzlující úsměv však byl ten tam. „Je mi líto," začala, „ale nemáme žádné podklady o soustavě Font. Jenom údaje Arkonidanů, a ty máte volně k dispozici i vy."

„Ano," odpověděl Jean de Canin, „máme je. Jenomže nám jsou k ničemu. Copak na Soltenu nepůsobí naši lidi?" „Agenti? Na bezvýznamné planetě?"

Jean se uculil. „Co si o tomto problému popovídat dnes večer mezi čtyřma očima?"

Dál se nedostal. Přerušila ho šarmantně a rezolutně: „Můj nejmladší osmiměsíční syn to mamince nedovolí. Ještě nějaké přání?"

Její úsměv byl tím posledním, co monitor ukázal. ^ A ^

Ve 14 hodin 20 minut standardního Času se dr. Orge Olundson chytil za srdce a požadoval spojení s Reginaldem Bullem. „Jo, jistěže to je naléhavé!" zdůrazňoval. „Jedná se o záležitost nejvyšší důležitosti a..."

„Jo, ta věc se Soltenu?" byl přerušen a o několik vteřin později se na obrazovce ukázala Bullyho zrzavá kštica. „Tak kde vás tlačí bota, doktore?" zeptal se dobrácky. Pak už od něj přišlo jenom nějaké hm, anebo jo ták, ale jinak už doktora nepřerušoval. Teprve když etnolog skončil se zprávou, řekl: „Povím to šéfovi a pak vám zavolám, doktore. Ještě že jste sebral odvalu a zavolał *mi*, protože jinak bychom ztratili moc času!"

Bully zrušil spojení a odešel za Rhodanem. „Musíme zavolat Atlanovi, Perry!“ říkal, když vstupoval do

Administrátorovy pracovny.

„Proč?“ zeptal se Rhodan a jeho otázka byla na místě, protože se z Arkonu I vrátil teprve před nedávným.

„O planetě -Solten a jejím obyvatelstvu nemáme skoro Žádný informace. Dokonce ani rozvědka nic nemá! Ted' nám At-

lan musí pomoci“ V té chvíli Perry Rhodan položil otázku, která Bullymu vzala

řeč. „Koho vlastně napadla ta záležitost se Soltenerany, Bully?“

„Přece tebe! Dyť já vůbec netušil, že někdo takovej ve vesmíru existuje!“ vyhrkl Bully a zamračil se. „Nebo o tom už nevíš, Perry?“ Rhodan se rozesmál.

„Buď bez obav! Ale abych byl upřímný, už si nevzpomínám, kdo mě na ne upozorňoval- Trochu mě to zneklidňuje, ale hypnózu či sugesci vylučuji!“ , „Snad máš recht. Allana však stejně zavoláme, že?“

„Allana nech na pokoji, má svých starostí dost. Ale díky jemu můžeme jednat přímo s Regentem... Spoj mě s Mercantem... Anebo bude možná lepší, když za ním půjdeš osobně, On ti dá potřebné instrukce, ty pak půjdeš na velkou hyper-vysílací stanici a osobně ji nastavíš. Hyperkomový negativní

proces!“

Bully se neudržel a hvízdal. Radostí si zamnul ruce. „Chudáci dešifrátoři u Skokanů!“ rozesmál se, když si představil, "jaké signály Skokani zachytí a jak si s nimi nebudou vědět rady. „Začínáš se mi zase líbit, Perry!“

Pak mávl na rozloučenou. „Bully, nezapomeň, že v 16.10 začíná porada s mutanty!“

„Takže na projektu Solten trváš, i když nevíš, kdo tě na to navedl?“
znovu se zeptal Bully. „Zatím ano.“

^ A ^

Zanedlouho už Bully seděl u maršála Allana D. Mercanta, šéfa Sluneční rozvědky. Technická záležitost hypervysílání na Arkon HI byla projednána, a teď se mluvilo o Rhodanovi.

„Perry vylučuje mentální vlivy. Má přece blok. Ale já stejně musím pořád vzpomínat, jaký to bylo tenkrát, když se to stalo mně...”

„Hrn... Thora a její tehdejší doporučení letět na planetu Honur. Chápu vás, Bully. Nemáte nic proti tomu, abych povolal Marshalla a požádal ho o preventivní opatření?”

Mercant se vyjádřil velmi zdrženlivě.

„Jistěže souhlasím. Pěny exploduje, jestli se dozví, Že ho hlídáme, ale jistota je Jistota...”

Bully vstal a opustil zamyšleného šéfa rozvědky.

Enre, více než dvoumetrový obr se zjizvenou tváří a nečesanými vlasy, oblečený jenom do přehozu, sledoval, obrazovku oscilografu.

Enre byl nejlepším odborníkem na hypervysílání v celém Archetzu. Za poslední desetiletí prosadil v této oblasti řadu vynálezů, na kterých posléze zbohatl.

Nyní se otočil a nedůvěřivě pohlédl na Olgalla. „Tohle je a zůstane hypervysílací křivka, a vy mi tady tvrdíte, Že z ní nedostanete ani slovo?”

Olgall se zatvářil, jako by ho trápily šílené bolesti zubů-

„Slovo? Slova? Neleze nám z toho vůbec nic rozumného! Jenom řev hvězdných ďáblů. Však si poslechněte...!“

Zlostně udeřil do klávesnice.

Ve stejném okamžiku propuklo neskutečné zvukové peklo a ve velké hyperkomové stanici planety jako by se doopravdy sešli všichni hvězdní ďáblové.

„Vypnout! Vypnout!“ křičel Enre a tiskl si dlaně na uši.

Olgall se sladce pousmál. Vypnul přístroj a pobaveně se zeptal: „Tak co, přeháněl jsem?“

Enre zuřil.

„Dejte mi ten záznam!“

Pak popadl disk se záznamem a zastrčil jej do optického vyhodnocovacího zařízení. Jenom opravdový expert si uměl v tom zmatku různobarevných impulzů poradit.

Enre se plně soustředil, prohlédl si celý záznam.a pak pokrčil rameny.

„Máte pravdu, Olgalle, všechno vypadá docela normálně.“

„Bolesti mých uší už ale k normálním věcem nepatří, Enre," kousavě opáčil Olgall. „Ono by mě to celé ani tak nezajímalo, kdyby nešlo o hovor mezi počítačovým Regentem a Zemí.“

Enre se zahalil do pláště. Olgallův poplach ho vyburcoval ze spaní.

„Ještě jednou...," hlesl a zkontroloval záznam. Ale ani pak na nic nepřišel.

„Mám to přehrát ještě jednou?“ zeptal se Olgall. „To ještě předtím půjdu ven!“

Enre netoužil po další zátěži svého sluchu. Zamyšleně se podíval na Olgalla a řekl: „Dostali bychom se dál, kdybychom si přivedli toho Pozemšťana?“

„Rhodanova syna?“ překvapeně se zeptal Olgall.

„Ano. Třeba bude vědět, jakou šifrovací techniku na Zemi

používají. Pokud to však je šifra z Regenta, nebude nám to nic platné."

Olgall pokyvoval hlavou. „Patriarcha Cokaze ho nemá moc v lásce, Enre. Nevím nevím, jestli nám Cardifa na tento experiment půjčí..."

„Jestli ho půjčí?" podivil se expert na hypervysílání. „Znamená to snad, že...?"

„No, něco jsem slyšel. Ale jestli je to pravda, nevím." Enre byl nerozhodný. „Olgalle, dejte mi k porovnání nějaký jiný zhruba stejně dlouhý záznam, prosím." „Jistě... Tady ho máte!"

Olgall měl pravdu. Ani na hyperoscilografu, ani na hyper-komovém vyhodnocovací nebyly prokázány žádné rozdíly.

Vtom Enreho něco napadlo: „Olgalle, Pozemšťani zapojili fonovariabel. Stará věc!"

Olgalla už nic nepřekvapilo. Poté, co si na hyperkomu vylámал zuby, se vzdal naděje, že někdy v blízké době vyluští hypervysílání tohoto druhu. „Co je to fonovariabel, Enre? V životě jsem o tom neslyšel?"

„Je to přístroj, který mění hlásky..."

„No, tak hodně štěstí, Enre. Tam asi bude hodně možností. Já bych na to..."

Zmlkl a chytil Enreho za paži.

Vysílání mezi Zemí a Arkonem totiž skončilo.

Enre se vytrhl a postavil se před ovládací panel. Sledoval tři přístroje. Očima se do nich vpíjel. Cítil zadostiučinění... Srovnával hodnoty.

Vtom...

„Přestaň!" zaječel Olgall a udeřil pěstí do hlavního přívodu proudu. „To se nedá vydržet ani potichu. Co si to ti Pozemšťani zase vymysleli?"

„Anebo Arkonidané!" dodal Enre.

Touto poznámkou vyvolal Olgallovu odpověď: „Oni? Nic, ale teď už jsem pro, aby sem přišel Rhodanův syn. Pokud tady je někdo, kdo nám pomůže, pak je to on. Půjdeš za Cokazem,

Enre?"

^ ^ ^

Bully měl v této chvíli mimořádně jasné tušení. Po svém druhém hyperkomovém kontaktu s Arkonem III se vracel s kapsami nabitými informacemi o Solteneranech, ale nemyslel na ně. Hlavou se mu honily úvahy o Skokanech. Právě to ho asi bavilo, protože se usmíval. Dokonce; si mnul ruce.

^ A ^ .

Enre stál před dvanácti členy Rady patriarchů, 145 kilometrů pod povrchem Archetzu. Podle standardního Času byly dvě hodiny ráno. Všech dvanáct patriarchů bylo vytrženo ze spaní, ale žádnému z nich se nestýskalo po teplé posteli.

Očima viseli na Enreho rtech. Nejdůležitější hyperspojový expert Galaktických obchodníků absolutně nechápal, čím vyburcoval důstojnou Radu a proč jeho zpráva mezi zkušenými patriarchy vyvolala takové vzrušení.

Atual a Ortece, dva majitelé Banky galaktických obchodníků na Archetzu, si Špitali mezi sebou. Patriarcha Cokaze, který je nemel rád od chvíle, kdy je musel držet pod nucenou kontrolou, na ne pohlížel s rostoucí nevolí. Zároveň však naslouchal, co jim říká Enre.

Cokaze strčil do Gatrua, který seděl napravo od něj. Patriarcha Gatru byl majitelem nejmodernějších podzemních vý-

robních linek, vyrábějících denně dvacet až třicet válcovitých kosmických lodí. ;

„Bankéři...“ zašeptal Cokaze.

Gatru zavrčel a úkosem pohlédl na Atuala s Ortecem. Dvanáct přítomných patriarchů spřádalo plány, jak zlomit moc Arkonu a nastolit vládu říše Skokanů.

Ale u stolu nesedělo dvanáct mužů. Bylo jich třináct — společně s Rhodanovým synem Thomasem Cardifem, dezertérem ze Sluneční flotily a nejzarytějším nepřítelem Perryho Rhodana.

K otci cítil jen nekonečnou nenávist. Viděl v něm pouze vraha své matky Thory. Uvěřil zlé pomluvě, která tvrdila, že ji Rhodan záměrně poslal na dalekou cestu, přestože byla těžce nemocná, a tím že způsobil její smrt. Cardif proto sledoval jediný cíl: svržení Perryho Rhodana.

Cokaze byl prvním skokanským patriarchou, který Cardifovi uvěřil, protože odhadl jeho hodnoty. To poznali například bankéři, když je Cardif donutil vyvolat umělou inflaci a hospodářský krach uvnitř Impéria.

Skokanská banka byla stokrát silnější, než banka Arkonu. První úder proti Impériu se zdál být zásahem do srdce, ale pak následoval útok více než tři tisíc druufských lodí proti Archetzu. Povrch planety byl proměněn na zmrzlý spečených trosek.

Jenom jeden člověk se *tím* nedal ovlivnit - Thomas Cardif! Ihned prosadil, že se Skokani rozhoupali k dalšímu protiútoku: zařídili krádež aktivátoru buněk Imperátora Gonozala

Vlil., zázračného přístroje, který po deset tisíc let dokázal udržet Atlana naživu.

Krádež se nezdařila. Kazatel Segno Kaata, který přístroj ukradl, byl chycen a zabit. Aktivátor se včas vrátil do rukou majitele.

Nepodařený útok způsobil, že Cardifův vliv u patriarchy poněkud klesl. Jeho současná přítomnost na jednání byla dána Enreovým požadavkem.

Poradu řídil Gatrú.

„Cardife, co vy na to?”

Thomas Cardif vstal. Jeho arkonidské oči, zděděné po matce Thoře, povýšeně pozorovaly přítomné.

„Nové šifrovací procesy Pozemšťanů mi nejsou známé. Ale podle mého názoru nepůjde o nic převratného. Ovšem měli bychom se pozastavit nad faktem, že Pozemšťané hovoří s Regentem a nikoliv s Atlanem...” „Díky!” vpadl mu do řeči Gatrú. „Nepožádali jsme vás, abyste nám tu něco navrhoval. Chceme jenom slyšet, co víte o Šifrovacím procesu.” Thomas Cardif se usmál. Už už se chystal namítnout něco

pěkně ostrého, ale zavřel ústa a posadil se. Pak se zahleděl na Gatrúa. Díval se povýšeně, pobaveně a posměšně.

Gatrú, král mezi skokanskými rody a jeden z nejlepších zákazníků Banky, si takové chování nenechal dlouho líbit. Otočil se k jednomu z robotů a přikázal: „Odved'te ho!”

Ortece s Atuaelem se zachichotali, když se Cardifa chopily ocelové paže a roboti ho vyváděli ven.

Cokaze s vývojem událostí nesouhlasil. Zlobil se tak, že se otočil na Gatrúa a zabručel: „Bylo to nutné? Copak toho Pozemšťana ještě pořád neznáš?”

Gatrú mu pohotově opáčil: „Jestli mi chceš za každou cenu ukázat, jaký jsi blázen, tak prosím, Cokaze! My ale blázni nejsme! Asi cítíš následky pobytu na Zemi, že ano?” Cokazeho pěstěný vous se zachvěl, ale starý patriarcha se uměl ovládat.

„Jsi slepý jako krtek...,” řekl jen a uvelebil se zase v křesle. Založil ruce na prsou. Věděl, že se může pustit do křížku i s nejbohatším patriarchou. Označit někoho za slepého krtka právě tady v podzemí Archetzu bylo velkou urážkou.

Gatruem to pochopitelně trhlo. Otočil se v křesle a pohnul se, jako by chtěl Cokazeho chytit za límec.

„Zkus to!“ varoval ho Cokaze. „Zkus to a během týdne budeš moci zavřít své továrny. Ani jeden Skokan si od tebe nekoupí loď! Nezapomínej, že jsi závislý na nás, a ne my na tobě!“

Ten Pozemšťan mí za to stojí, abych se s tebou pohádal! Zapomeňte na něj! Dělejte, co musíte!“

V malém sále 145 kilometrů pod povrchem planety Archetz .najednou nikdo nepromluvil. Všichni cekali, co řekne Gatru. Starý patriarcha Cokaze se rozhlížel: všichni zírali na něj.

Musel se usmát a pak řekl: „Teď mě dobře poslouvejte!“

Gatru nechal toho Pozemšťana vyvést! Já jsem s tím nesouhlasil! A proč ne?

Protože Pozemšťan jako jediný na Enreho zprávě poznal, že se jednalo o spojem mezi Zemí a Regentem... Bez Allana!.

Copak nechápete, co to pro nás znamená? Perry Rhodan je tím pádem v podstatě druhým Imperátorem arkonidské říše! Ten, kdo smí disponovat obřím počítačem Regentem, je silnější než my! A jediný, kdo senám odvážil říct pravdu do očí, byl vyveden ze sálu!

A ještě jednu drobnost bych tady rád řekl: dejme si ztraceně pozor, aby nám Perry Rhodan jednoho dne nezaklepal na dveře, a my abychom pak jen nezvedali ruce nad hlavu!“

Enre proklínal okamžik, kdy ho Olgall vyburcoval ze spaní a přivolal k nedefinovatelnému vysílání Pozemšťanů. Do této chvíle si Enre myslel, že Rada dvanácti patriarchů je velmi moudrým shromážděním.

Nyní však zjišťoval, že pravdou je opak.

Jenom jeden z patriarchů mu zaimponoval: Cokaze! A ten právě odcházel ze sálu.

^^^

Doktor Orge Olundson vytipoval nejdůležitější informace ze zprávy o malém národě Solteneranů a stvořil přehledný obrázek. Ovšem u jednoho z bodů se přece jen zarazil.

Bylo tam psáno: Regent potvrzoval, že Soltenerané jsou národem lhářů!

Doktor Olundson se starostlivě podíval na hodinky. Mel něj-. vyšší čas poslat zprávu Šéfovi. Váhavě se pod ni podepsal.

„Národ lhářů...," říkal přitom a kroutil hlavou. „Jestli je to pravda, i když tomu pořád ještě nevěřím, snad si je šéf nevybral za naše přátele! Národ lhářů... To se mi nechce věřit!"

^ A- ^

Zpráva etnologů. dorazila k Perryemu Rhodanovi. Druhý odstavec, první věta: Soltenerané jsou národ lhářů. Pěny Rhodan si tu větu přečetl dvakrát. „Bully, tady prosím, cti!"

Reginald Bull se sklonil a přelétl určený řádek. „To musí bejt nákej fór," řekl. „Kdo to poslal? Etnologové? Zavolám jim. Olundsonovi asi přeskočilo. Jak může něco takovýho říct?"

Bully neměl dobrou náladu. Už už natahoval ruku po interkomu, když mu Rhodan poradil: „Podívej se ještě do následujícího textu, třeba v něm najdeš nějaké vysvětlení."

Deset minut po zahájení porady s mutanty vstoupil doktor Orge Olundson poprvé v životě do Rhodanovy pracovny. Pozval ho tam Bully.

„Můj milý Olundsone," začal Bully, „vy jste mi ale vtipálek! Copak si vážně myslíte, že máme Čas na vaše fóry? Soltenerané jsou národ lhářů..."

Takhle nahlas Bully nemluvil ani v parlamentu.

Olundsonem to trhlo, suše polkl a pák vykročil proti Bully-Mu. „Prosím, maršále Bulle!" řekl a podával mu tři záznamy.

„Co já s tím?“ zavrčel Bully.

„Číst..., a pak teprve ječet!“

V té chvíli Bullymu došlo, že to přehnal.

„Kdo ječí, doktore? Snad jsem hovořil o něco zřetelněji než jindy, ale...“ Pak zalapal po dechu, obrátil se a zvolal: „Perry, je to fakt! Fakt to jsou lháři! Tady! Čti!“

Zatímco se Rhodan seznamoval s obsahem záznamů, Bully položil etnografovi ruku na rameno. „Doktore, nic ve zlým, jo? Musím se vám omluvit...“

„Proč?“ vpadl mu do řeči etnolog. „Stálo mi to za to! Zjistil jsem na vlastní kůži, že polobozi Země jsou pořád ještě lidmi!“

„Polobozi?“ zeptal se Bully a taky Rhodan zvedl hlavu. • „Ano, vždyť vy přece nestárnete. Ještě vás nikdy nenapadlo, že pro ostatní lidi jste skutečně polobohy?“

„Doktore...,“ svažtil čelo Rhodan a přísně vzhlédl. „Díky za informaci. O těchto věcech jsme ještě nepřemýšleli, nicméně ani tahle vaše informace vás nevysvobozuje z povinnosti vysvětlit nám, proč jsou Soltenerané národem lhářů?“

„Pane, kdybych to dokázal vysvětlit, taky bych byl spokojenější. Ale já to nevím. V našich podkladech stálo jen slovo lháři a v arkonidských análech je napsáno: Soltenerané jsou národem lhářů. Ovšem proč tomu tak je, to se nikde nepíše.“

Pak je doktor Olundson opustil. Do porady zbývalo jen pár minut.

Tloušťák Bully měl něco na srdci. Pochodoval kolem Perry-ho psacího stolu, najednou se zarazil, nadechl se a vyhrkl:

„Perry, už sis aspoň vzpomněl, kdo tě přiměl myslet na Soltenerany?“

V té chvíli Rhodanovi došlo, co se jeho příteli honí hlavou. „Tys mě dal hlídat?“ zvolal-

„Jo, Perry! A.zůstaneš pod kontrolou tak dlouho, dokud ne-

budeš vědět, jak to s těma Solteneranama vlastně je! Perry, my dva si přece rozumíme, ne?" „Tvým slovům rozumím velmi dobře,

Bully, ale nechápu, jak jsi mohl za mými zády vydat takový rozkaz!"

„Neurážej mě, Perry. Nevíš o čem mluvíš. To rozhodnutí jsem konzultoval s Mercantem a je to všechno jenom ve tvým

zájmu!"

„Takže jsem podezřelý, Bully?" „Jo! Protože nedokážeš odpovědět na moji otázku!! Nebo

snad jo?"

„Ne."

„Takže je to jasný."

„A co když přikážu, abyste mě přestali hlídat?"

Bully se pousmál. „To nikdy neuděláš, Perry. Jako Administrátor...", pokrčil rameny a zbytek věty nedopověděl.

„Dobrá! Ale jednu věc jsem si rozmyslel. Poradu s mutanty povedu sám. Ještě jednou se spoj s Regentem a zeptej se ho, proč jsou Soltenerané národem lhářů. Pokud Regent nebude znát odpověď, budeš si muset promluvit s Allanem. Potřebuji tu informaci do zítřejšího rána, do Šesti hodin standardního času." „Jo, tak to bude nabitý... Jsem zvědavý, co vůbec zjistím."

„Dost mé to znervózňuje, Bully, protože tohle tvrzení o Solteneranech je přece neuvěřitelné. Naléhej na Allana a vysvětli mu, že to do startu nutně potřebuji vědět'."

^^^

Bully odešel, ale cestou k hyperkomové stanici se zastavil u

Allana D. Mercanta.

„Mercante, on nás prokoukl!" zvolal, sotva vešel do pracovny šéfa bezpečnostních složek.

„Už? A jak to přijal?" .

„Byl studenej jako psí Čumák, maršále! Víte *vlastně*, že Soltenerani jsou národem lhářů?" „Cože?"

Reginald Bull pobaveně sledoval, že i Allan D. Mercant nezvládá takovou informaci s ledovým klidem.

„Klid, maršále, Jdu se na to zeptat Regenta, a když se nic nedozvím, budu mluvit s Allanem."

„Stát, Bully! Zůstaňte tady!" volal za ním Mercant. „Informujte mě, prosím!"

Bully se zakřenil, otočil se a řekl Mercantovi všechno co věděl. Když skončil, maršál vstal a řekl: „Půjdu také."

^ A ^

Ve velínu obří hypervysílačky se Bully postaral, aby zůstal s Mercantem o samotě. O něco později od vysílali hyperdotaz;

Proč jsou Soltenerané lháři? Prosím, vysvětlete! Podepsán Rhodan.

Mercant si všiml, Že se Bully usmívá. „Čemu se smějete, Bully?"

„Právě si představuju, Že nás odposlouchávají Skokani. Vrhnu se na naši zprávu jako štiky. Rád bych slyšel, jak nadává)... Bude to určitě zábavný."

Chvíli čekali, ale ne dlouho.

„Konec!" překvapeně zvolal Bully. „Máme tady odpověď, Mercante! Z Arkonu lil." Bully se rozběhl k vyhodnocovacímu počítači a zabušil do kláves. Chvíli čekal, pak to zkusil ještě jednou a nakonec zklamaně oznámil;

„Prd!"

„Velmi srozumitelné!" usmál se Mercant.

Regent také nevěděl, proč by Soltenerané měli být národem lhářů.

„Teď je teda na řadě Atlan!“ „No tak, Bully, pusťte se do práce!“ Opět nemuseli čekat dlouho.

Alespoň pokud šlo o spojení s Allanem.

„Čekejte,“ odpověděl jim. „Musím se na to podívat. Gono-
žal VŮL“ „Známe ospalce na Arkonu,“ zabručel Bully. „Vypadá to, že to bude ještě sakramentsky trvat!“

^ •>• ^ •:.... ' •

Řev impulzních motorů DRUSUSU se stupňoval s rostoucí vzdáleností křížníku od Země. Vlajková loď Sluneční flotily odstartovala ke speciální akci, označené názvem Solten.

John Marshall, nejlepší telepat a zároveň šéf jedinečné jednotky mutantů, předstoupil před Reginalda Bulla.

„Pojďte sem, Marshalle,“ vyzval ho Bully. „Do transice zbývá ještě pár minut. Co dělá Gucky?“

„Doufám, že nezlobí.“ „Ten? Nikdy!“ ironicky opáčil Bully a zasmál se. „Co zase

provedl?“ „No, především je to jeho vina, že letíme k Soltenu. To on vnukl Rhodanovi tu pošetilou myšlenku.“

Bully nadskočil.

„Gucky! Ty máš ale štěstí, že tady nejsi! To byl on! A já pitomec nechám Perryho hlídat! Kvůli jednomu zatracenému chlupatému prckovi! Johne, šéf o tom ví?“ „Ještě ne. Po transici mu to nahlásím.“ „To nebude nutný. Rád se o to postarám osobně...“ O třicet vteřin později proběhla transice se všemi svými ne-

příjemnými průvodními jevy, včetně táhlé bolesti v zátylku a nevysvětlitelného náhlého strachu ze smrti. Reginald Bull zaúpěl a podrbal si zátylek. Tam cítil transitní bolest ze všeho nejvíc. John Marshall se zhluboka nadechl.

„Zatracené; myšob!“ ulevil si Bull. „Co o tom jeho fóru ještě víte, Marshalle?“ :

„Víc už nic, pane. Právě jsem šel za vámi, když jsem si všiml, jak běží po palubě. Téměř nevědomky jsem nakoukl do jeho myšlenek a zjistil jsem, nač myslí: Perry, jak ti proboha dát najevo, že myšlenka na Soltenerany přišla ode mě? Ale v té chvíli si Gucky musel uvědomit, že ho někdo sleduje a kontroluje mu myšlenky, takže teleportoval a zmizel mi z dosahu. To je všechno.“

Bully bezmyšlenkovitě pokyvoval hlavou.

„Marshalle, myslím, že ještě před třemi dny nebylo na Zemi živáčka, kterej by tušil, že nějaký Soltenerani existují. Takže se ptám: jak o nich mohl Gucky vědět a odkud zjistil údaje o jejich existenci? Navíc je tady ta pitomá záležitost s jejich charakteristikou lhářů. Kdo má vědět, co to všechno znamená?“

V té chvíli se v palubním rozhlase ozval Perry Rhodan. Viděl, že se Marshall zdržuje u Bullyho.

„Rád bych s vámi dvěma mluvil, pánové.“

O několik minut později vstoupili do Rhodanovy kajuty. Bullyho pohled padl na pohovku, kde se povaloval myšob Gucky a vypadal nadmíru spokojeně. Reginald Bull zrudl a zafuněl. Gucky vzhledl a rychle teleportoval z kajuty.

„Kampak se ztratil Gucky?“ podivil se Rhodan a podíval se na prázdnou pohovku.

To bylo upozornění pro Bullyho. Na DRUSUSU se rozhučely reproduktory.

„Gucky okamžitě k Administrátorovi!“

Ale než se rozkaz mohl ozvat podruhé, myšob už byl zpět na pohovce. „Takže jste mě práskli šéfovi?“ zeptal se a vycenil hlodáky. „Šéfe, smím vůbec u tak důležitý porady bejt?“ Rhodan mlčel, ale jeho šedivé oči mluvily za něj. „No dobře...“ zabručel Gucky, slezl z pohovky a pokoušel se postavit do pozoru. „To nebyl můj nápad. Mám ho od toho skokanskýho cikána..-, ehm, patriarchy Cokazeho...“ „To se mi ulevilo!“ zafuněl Bull a uvolnil si límec. „Nech toho!“ okřikl ho Gucky, čímž naznačoval, že se necítí nijak provinile. „Během my návštěvy na Cokazeho lodi COK I, když kroužila kolem Venuše, jsem u něj zachytil myšlenku na planetu Solten. Ten starej hladovec myslí pořád jen na prachy. Zrovna si počítal, kolik mu Soltenerani dlužej, a že si za to koupí tři nový křižníky...“ „Zestruční to, Gucky!“ vyjel Bully.

„Oukej! Zachytil jsem. Nezapomněl jsem. Mezitím jsem vyřídil jiný věci. Šéf neví, jak jsem si vzpomněl na Cardifa. Pustil jsem se do toho. Vzpomněl jsem si na Cokazeho zdroj příjmů. Domyslel jsem to... A protože to chceš vědět přesně, tlouštíku, taky se to teď přesně dozvíš: Plán akce Solten je od začátku do konce moje práce! Tak, Perry, a teď mě postav ke zdi a dej mě zastřelit...“ „Ty že jsi mi vsugeroval svůj plán, Gucky? Tomu nevěřím!“ „Ale musíš mi to věřit, Perry. Já sám dosud netušil, že tě dokážu tak snadno ovlivnit. A ani jsem to nechtěl. Jenomže..., víš... Já už jsem prostě takovej. Trochu jsem se ti přehraboval v myšlenkách a došlo mi, že přemejšlíš, jak se co nejsnáz dostat na Archetz za Thomasem Cardifem. Takže jsem si trochu zakombinoval a zjistil jsem, že najednou přemejšlíš stejně jako já. Perry, přísahám, že mě to vyděsilo, a že jsem tudíž nenašel

odvahu ti říct, co jsem způsobil. Ale jedna vím jistě: nemažu za to, ze Soltenerani jsou lháři. To tedy fakt ne!"

Bully vedle něj zašeptal: „Nejradši bych ti zakroutil krkem!" „Jen si to zkus!" chladnokrevně ho varoval Gucky.

Pěny -Rhodan chvíli mlčel a pak řekl: „Plán je to dobrý, ale

Gucky si dovolil příliš. Vysvětlí mi, jak se ti podařilo mi to všechno vsugerovat?"

Gucky v duchu zajásal.

„Pěny, věř mi, Že jsem se vůbec nepokoušel nějak tě ovlivňovat, určitě ne vědomě. Pokud jsem to ale udělal, pak jenom proto, že jsem si uvědomil, že najednou uvažuješ úplně stejně jako já.... W mi, Že to tak bylo. Chtěl jsem sebrat všechnu odvahu a říct ti, že jsem tě docela náhodně dostal, ale pak jsem si zase uvědomil, že jsem vymyslel zatraceně dohřeji plán, a Že s jeho pomocí zabiješ dvě mouchy jednou ranou. Jednak nenažranému Cokazemu zrušíš jeden zdroj jeho příjmu, a za-druhý se přes Soltenerany snadno a hlavně nenápadně dostaneš na Archetzu... Přesně podle jsem teda proved..." ; .. „Hm," poznamenal Bully, „a co národ lhářů?"

„To je jiná věc, Bully," odpověděl Rhodan. „Ovšem tvůj nápad si ještě jednou promyslím, Gucky. Doufám však, že ti je jasné, že vinou téhle malé příhody budeš ještě hezkou chvíli Čekat na povýšení, že?"

Gucky se zakřenil a vycenil hlodáky. Oči se mu třpytily.

„o, Šéfe! Je mi jedno, jestli mě povýšíš nebo degraduješ, hlavně že mě nevyženeš!"

^ A ^

Enre, hyperspojový odborník Galaktických obchodníků na světě Archetzu, vháněl své spolupracovníky do náruče Šílenství. Ani sám od něj nebyl nijak daleko.

↓

Čtyři hypervysílání ze Země na Arkon, z toho tři na planetu války a jedno na Křišťálový svět, odolala veškerým dešifrovacím metodám.

„To nejsou Žádná vysílání, ale rosičky!“ tvrdil kolem poledne jeden z jeho mužů. Enre se však nevzdával. Nařídil, že se dešifrování tajuplných zpráv musí věnovat naprosto všichni jeho zaměstnanci.

Navečer objevili první stopu. „Enre!“ zvolal nejstarší ze spolupracovníků. „Tady! Pozice amplitud nesouhlasí...”

Ano, zdálo se, že jsou posunuté. Skutečně byly posunuté. Kolem půlnoci už o tom nikdo nepochyboval. Enre v tu dobu už většinu svých lidí poslal domů. Vedle tiše bzučel počítač. Horečnatě Čekali na výsledky. Počítač jim měl podat vysvětlení, proč jsou amplitudy posunuté.

A pak to přišlo.

Zírali jako opaření.

Počítač tvrdil, že amplitudy posunuty nejsou! .

„Jdu spát!“ zklamaně vyhrkl Enre a vstal.

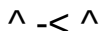
„Já ne!“ odporoval jeho zástupce. „Chci tomu přijít na kloub!“ „Znáš Pozemšťany?“ zeptal se Enre.

. »

„Ale já ano. Jednoho! Syna Perryho Rhodana! U všech bohů, pokud jsou všichni Pozemšťani jako on, pak o nich ještě sakramentsky Často uslyšíme!“

„Asi ti leží v žaludku...”

„Jenom mně?“ zuřil Enre. „Naše rada se kvůli němu pohádala. A proč? Jenom proto, jakým způsobem se podíval na patriarchu Gatrua. Neptej se mě. Gatrů ho nechal vyvést a tomu mladíkovi to ani nevadilo... No nic, tak se pokoušej dál. Dobrou noc...”

Plukovník Baldur Sikermann, velitel křižníku DRUSUS, letěl s vlajkovou lodí po Čtvrté transici se silným zaměřovačem krytým stále hlouběji do sluneční soustavy Font. Uvnitř oběžné dráhy třetí a čtvrté planety zaujal vyčkávací pozici. Zbraňové věže byly plně obsazeny, vládla bojová pohotovost, což

mimo jiné znamenalo, že si všichni muži na palubě oblékli skafandry-

Z panoramatické obrazovky zářila hvězdokupa M13, ale Její nádheru si nikdo nevšímal.

148 světelných let M13 se soustava Font nacházela v zóně, která už byla na hvězdy chudá. Malé narudlé slunce Forit, čtyři bezvýznamné planety, z nichž jenom na druhé vznikl humanoidní život - padesátimilionová civilizace Solteneranů. Národ, o kterém arkonidský hvězdný katalog tvrdil, že je národem lhářů. Na první planetě žily jen rostliny a zvířata. Třetí a čtvrtá byly mrtvé.

Samotní Soltenerané, jakkoli vyšli z Arkonidanů, neprodělali jenom tělesnou degeneraci, ale i jejich společenské zřízení se obrátilo naruby. Z patriarchálních poměrů se vyvinul extrémní matriarchát. Žena znamenala všechno, muž byl jenom pracovní zvíře. I jako otec dětí měl pouze biologický význam.

Podobně tomu bylo s náboženstvím tohoto národa. Předci Solteneranů možná kdysi věřili na arkonidské bohy. nyní se však přikláněli k démonismu a zbožňovali strašidelné postavy duchů, přičemž všechny byly bez výjimky mužského pohlaví.

Rhodanové etnologové nedokázali tento rozpor matriarchátu a mužských božstev vysvětlit.

Arkonidské podklady ohledně této civilizace byly ve srovnání s jinými výjimečně chudé.

„Vypadá to na delší Čekání," řekl Sikermann svému kopilo-

tovi a mírně ironicky dodal: „Možná, že Soltenerané dostali: od svých Žen domácí vězení a nesmějí se ukázat na ulici.“

DRUSUS kroužil ve volném pádu kolem třetí planety. Byl to svět bez atmosféry, bez zřetelných skalních formací, ale - s gravitací 2,31 g.

Supercitlivý strukturální zaměřovač DRUSUSU neustále vykresloval strukturální otřesy, ale všechny se nacházely natolik daleko, že jim nemusela být věnována pozornost.

„Jak velká je vlastně flotila Solteneranů?“ zeptal se kdosi ve velínu. Muž od počítače podal informaci: „Zhruba pět tisíc lodí.“

To také vysvětlovalo, proč se Pozemšťané se Soltenerany ještě nikdy nesetkali: tak malá flotila se ve vesmíru ztratila jako, kapka vody v moři. Dando, muž od zaměřovačů, se najednou bublavě rozesmál.

Smál se a smál, až se za břicho popadal. „Copak je, Dando?“ podivil se Sikermann. „Přestaňte s tím

záchvatem!“ Dando si utřel slzy a hned hlásil: „Už jsem to zvládl, pane.

Ale Soltenerani se mi stejně moc líbí!“

„Cože? Proč?“ „Kdybych já byl solteneranský muž, taky bych lhal, až by

se hory zelenaly! Ti ubožáci přece musej lhát, pokud se nechtěj v celý arkonidský říši zesměšnit, když musej poslouchat

švy ženský!“ „Panebože...“, hlesl Sikermann. „To jsou ale nápady! Jak jste na to přišel, Dando?“

„Odpusťte, plukovníku, ale když si představím, jak se nějaký solteneranský muž musí ptát švy zeny, jestli smí jít spát, jak asi musí lhát, když se dostane na světy, kde mají hlavní slovo muži? Musí lhát a lhát! Tam si musí hrát na silného chlapa a tím pádem se o něm říká, že to je lhář... A když má smů-

lu, majitelka jeho wigwamu se to dozví a pak musí lhát ještě i doma, že si ve světě nehrál na pána civilizace! Tomuhle jsem se smál, plukovníku."

Sikermann se zatvářil překvapeně. Energicky zavrtěl hlavou.

„To byly jen takový úvahy, pane," dodal Dando.

Rhodan, Bull a Marshall netrpělivě čekali na setkání s první lodí Solteneranů. Když se ozval interkom, Bully s úlevou poznamenal: „Konečně!"

Sikermannova tvář na monitoru potvrdila jisté tušení. Plukovník Rhodanovi popsal úvahy poručíka Dandy.

„Díky, Sikermanne," odvětil Rhodan, „a vyříd'te poručíku Dandovi mé díky. Myslím, že jeho závěry vyřešily jistou hádanku. Ti ubožáci...,“ dodal a zavrtěl hlavou.

„Já bych na jejich místě taky lhal," poznamenal Bully nahlas a podíval se na Rhodana. „Zůstáváš u starýho plánu?"

„Jistěže, Bully," řekl Rhodan.

„Výtečnej plán," posmíval se Bully. „Ta chlupatá potvora si na nás zase jednou něco vymyslela. Čert aby ho vzal!"

„Gucky... Gucky^.. Gucky!" třikrát po sobě řekl ztěžka Marshall.

„O co vám jde?" s úsměvem odporoval Rhodan. „Copak není naším úkolem poznávat toho co nejvíce? Teď právě prožíváme, jak se cítí takový obyčejný Solteneran. Poslouchat majitelky wigwamu... Jaké to asi je? Nechtěl bys to vyzkoušet, Bully?"

^ A ^

Začala pátá hodina čekání. Muži u strukturálního zaměřovače zívali, jejich pozornost zvolna upadala. Vtom zbystřili. Jejich přístroje hlásily záznam- Poručík Back od distančního měření se hlásil jako první.

„Kosmická loď! Vzdálenost 2,4 milionů kilometrů, plukovníku!"

„Kurs..." A pak se sypaly číselné údaje.

Palubní počítač vyhodnocoval všechny hlášené hodnoty a zpracovával je. Na palubě DRUSUSU byl vyhlášen nejvyšší bojový poplach.

Impulzní pohony lodi zavly. Znělo to, jako by se zhluboka nadechly.

DRUSUS přecházel z volného pádu do rychlého letu.

„Cizí kosmická loď křížuje náš kurz..." A znovu údaje, čísla, hodnoty.

Vzdálenost od cizí lodi se rapidně zmenšovala.

„Typ lodi? Pánové, jak dlouho na to musím čekat?" naléhal

plukovník. „Chybí nám ještě dva údaje. Zdá se... Plukovníku, je to sol-teneranská loď! Doutníkový tvar!"

„Díky!" odpověděl plukovník a sklonil se nad mikrofon. „Zbraňová centrálo! Podle rozkazu Číslo jedna! Pal'."

Jako ozvěna přišlo potvrzení rozkazu: „Podle rozkazu číslo jedna! Pal!"

Nicméně paprsková děla DRUSUSU ještě mlčela. Rozkaz číslo jedna požadoval, že se musejí ještě více přiblížit k protivníkově lodi. i

Zbraňoví důstojníci napjatě sledovali počítač.

Pak zasvítila zelená signálka!

Palubní počítač znal rozkaz stejně dobře jako sám plukovník Sikermann.

Zelená -pal!

Trvání palby čtyři vteřiny!

Energetická spotřeba 10 - nejnížší možná při této vzdálenosti.

Zbraňový důstojník suše hlásil: „Zásah podle rozkazu číslo jedna!" Ve velínu DRUSUSU se nikdo nepodivoval, že se ta malá

doutníkovitá loď i přes přímý zásah nadále klidně pohybovala dál. Ani optické zvětšení nepřineslo žádné známky narušení lodi.

V místnosti mutantů viděl vysoký štíhlý teleporter Ras Čubaj na svém monitoru totéž. V horní části obrazovky pracovalo počítadlo a oznamovalo vzdálenost od cizí lodi.

U čísla 300 000 Ras Čubaj zavřel helmu skafandru. Židle, na které sedel, byla najednou prázdná.

„A je v čudu!“ suše poznamenal telekinet Tama Jokida.

^ ^ ^

Ras Čubaj rematerializoval ve velínu osmdesát metrů dlouhé, doutníkovité.lodi. Když se zviditelnil, držel v rukou impulz-ní paprskomet a hypnozářič, ale nepotřeboval je.

Ve velínu seděli čtyři Soltenerané, ale žádný z nich si ho nevšímal. Všichni byli ochromení a v bezvědomí. Čubaj si je zběžně prohlížel. Měli mimořádně vyvinutá čela, pod kterými se jejich oči téměř ztrácely. Všichni Čtyři byli černovlasí a měli stejný účes: rovně zastřiženou ofinu.

Když se Ras Čubaj podíval na jejich vousy, musel se zasmát: měli je spletené do mnoha malých copánků a vyztužené flexativem, takže bradami připomínali ježky.

Drobné hrby na zádech je dělaly menšími než ve skutečnosti, ale i tak nebyli vyšší než průměrný Pozemšťan.

Ras Čubaj se v primitivně zařízeném velínu cizí lodi nezdržoval dlouho. Prohlížel jednu kajutu za druhou. Napočítal celkem patnáct mužů, ale na žádnou solteneranskou ženu zatím .nikde nenarazil.

Ve čtyřech skladových halách objevil hromady aromaticky vonících kožešin, ale jinak ani živáčka. Ve strojovně lodi pak

narazil na dva další Soltenerany, omráčené pulzátorovým paprskem DRUSUSU.

Na chodbě zapnul telekom svého skafandru.

„Pro DRUSUS: posádka má sedmnáct mužů, žádná žena. Působnost pulzátoru sto procent. Pokusím se teď vypnout pohonné agregáty. Konec!“

A zatímco Ras Čubaj znovu vstupoval do velínu malé obchodní lodí, DRUSUS-se začal přibližovat. Když se dostal do stanovené vzdálenosti, aktivoval tažný paprsek.

Kosmická loď Solteneranů se dostala do vleku ve chvíli, kdy Ras Čubaj vypnul její pohon. O pul hodiny později se už nacházela v hangáru DRUSUSU. Dvě jednotky lékařského oddělení přenášely těla omráčených cizích bytostí na ošetřovnu. Ve všech prostorách lodi LORCH-ARTO bylo najednou těсно.

Rhodanovi specialisté se pustili do studia podkladů a konstrukce lodi, zatímco DRUSUS se vzdálil do bezpečného mezihvězdného prostoru.

Palubní počítač se věnoval řeči Solteneranů. Byl s ní brzy hotov. Během hodiny měl všechno.

„No ještě tohle...“ vrčel Bully, když se doslechl o hypnoškolení, které ho čekalo stejně jako ostatní Členy Rhodanova speciálního týmu.
:

Netrvalo ale dlouho a byli propuštěni, bohatší o další řeč hvězdných civilizací. „

Na Rhodana a jeho muže nyní čekali bioplastici. Jenom Guckyho se to netýkalo. Ten zůstal stejný jako předtím.

Z lidí se však stali Soltenerané! Hrbatí Soltenerané se všemi ostatními typickými rysy.

Na ošetřovně DRUSUSU bylo nyní sedmnáct Solteneranů. Za pomoci araských medikamentů se probrali z omráčení, ale pro jistotu zůstali ještě pod vlivem silné hypnózy. První z nich se měli probudit za třicet hodin.

^ ^ ^

Tři hodiny po hypnoškolení bylo připraveno Zvláštní komando Solten.

Sedmnáct „Solteneranů" vstoupilo na palubu LORCH--ARTO. Gucky si před sebou pomocí telekineze nesl jakousi velkou nádobu.

Rhodan s Bullym neměli moc práce, aby se vyznali na palubě obchodního škuneru, protože jeho konstrukce zhruba odpovídala zákonitostem konstrukcí arkonidských lodí, ale trvalo ještě několik hodin, než Rhodan požádal o otevření hangáru.

LORCH-ARTO byla znovu vynesena v silovém poli tažného paprsku a uvolněna teprve v bezpečné vzdálenosti od DRU-SUSU.

LORCH-ARTO pak nastartovala a zrychlovala.

Muži ve velínu superobřího křižníku mlčky sledovali ponor doutníkovité lodi do černoty vesmíru. Vypadalo to, jako by chtěla velkým obloukem minout M13, ale nepodplatitelné zaměřovače hlásily, že si to namířila přímo ke skokanské planetě Archetz.

Jenom několik lidí na palubě DRUSUSU vědělo, proč Rhodan se svými nejlepšími mutanty podnikl tuto nebezpečnou akci. A těch několik, kteří byli informováni, se sami sebe ptali: „Najde šéf Thomase? Dojde konečně ke smíření otce a syna?"

^ A ^

Kosmodrom Lůs na skokanském světě Archetz nebyl při útoku Druufů poničen natolik, aby jej nebylo možno zrekonstruovat. LORCH-ARTO byt po telekomovém dotazu nadirigován

právě na Lûs a přistála na stojánce Číslo 2005. Sotva dosedl, už na ně čekala přístavní policie.

„Nikdo neopustí loď! Doklady! Otevřít nákladní prostory!"

Na palubu vešla policejní eskorta Skokanů s pěti bojovými roboty. Roboti se rozestoupili před východy, zatímco jedenáct galaktických obchodníků kontrolovalo každičký kout LORCH-ARTO.

„Co to má znamenat?" zaprotestoval solteneranský kapitán.

„Zeptej se manželky, až se vrátíš domů, Maixpe," posmíval se Skokan. „Možná bude mít dobrou náladu, takže za hloupou otázku dostaneš jen pár facek a ne pořádný nářez!"

Tři Skokani, kteří byli nablízku, propukli v hurónský chechot, ale pokračovali v práci-

„Zatracený lháři!" vrčel jeden z nich, když kontroloval papíry o nákladu.

LORCH-ARTO přivezla voňavé kožešiny z první planety Fontu. Každá kožešina byla velmi drahocenná. Původně patřily zvířatům, kterým se říkalo Odd, a která měla šest nohou a hlavu, připomínající pozemského buldoka. Počet těchto zvířat však na první planetě Forit vinou neustálého vybíjení klesl, takže cena kůží vzrostla až o osm set procent.

„Komu patří ty kůže? No jasně, Cokazemu. Ten staroch má prsty úplně ve všem," zabručel kontrolor.

Velitel lodi se nesměle zeptal: „Smím zavolat velkého patriarchu Cokazeho, pánové?"

„Tady toho smíš ještě míň než doma, hrbáči!" zlostně ho okřikl velitel policejní jednotky. „Drž hubu. Kolej mě uši, když slyším to tvoje mizerný interkosmo! Hezky počkej, dokud neskončíme s kontrolou!"

„Ano, pane. Jak poručíte!" uklonil se velitel a velkoryse přehlédl pěsti svého prvního důstojníka, jež se samovolně svíraly.

„Hej, Soltenerane, na jakýms to přilít kurzu?"

Maixpe se přeochoťně sklonil nad záznam. „O, pane, cestou jsme se potkali s jednou lodí flotily Těžkého Skokana Onkta. Museli jsme měnit kurz. Stálo nás to třicet kůží, že jsme směli proletět. Ať jsou mi démoni milostiví a ať najdu před Radou Velkých Matek dobrou výmluvu...”

„Zmiz!” vyjel na něj Skokan, znovu zanádal a pustil se do prohlížení dalších dokladů.

Na úzké palubě zůstali oba nejvyšší Soltenerané - Rhodan a Bully - o samotě.

Tloušťík si musel ulevit: „To se nedá vydržet. Jak dlouho se eště před nima budeme takhle plazit? A co je to za blbost s Radou Velkejch Matek?”

Ale k další debatě už nedostal příležitost, protože jeden ze Skokanů vyhlédl na chodbu a okřikl je: „Otevřete tu krabici s obnovovačem vzduchu, ks akru, ale rychle!”

Mluvil o nádobě, kterou si na palubu přinesl Gucky. Dokud byli na palubě Skokani, měla být jeho domovem. Žádný Skokan ho nesměl spatřit. Gucky byl v Mléčné dráze znám stejně dobře jako Rhodan!

„Otevřte víko, hrbáčové!” přikázal Skokan a vzal do ruky paprskomet.

To dohnalo ke spěchu dokonce i Bullyho. Ale uvnitř pěníl zlostí.

Otevřeli víko a odložili je. Skokan přistoupil blíž, dupl přitom Bullymu na nohu, odstrčil ho, až tloušťík upadl a praštil se do hlavy, ale potlačil v sobě vztek a jen zamumlal: „Jste ke mně tak milý, pane...”

Skokan se svíjel smíchy, kroutil hlavou nad Bullyho patolízalstvím a zároveň kontroloval obsah bedny.

Gucky nikde.

Někam se vzdálil!

Skokan pak vyšel ze skladu a zabouchl dveře.

„Perry!" zašeptal Bull. „Já už to fakt moc dlouho nevydržím!"

Zničehonic se objevil myšob Gucky. „Musím zpátky do ty těsný bedny, šéfe?" zeptal se Rhodana.

Ten jenom přikývl.

Gucky zalezl do bedny, Rhodan s Bullym ji zakryli a uzavřeli.

„Musíme se vrátit do velínu, Bully..."

Vešli dovnitř ve chvíli, kdy se policejní jednotka spojila s rodem Cokazeho. Na monitoru spatřili tvář Cokazeho nejstaršího syna.

„Ksaku, co to tam vyvádíte?" zlobil se nejstarší Cokaze. „Soltenerané přece mají naši licenci! Nač to zdržování s kontrolami!"

Pak se podíval na Rhodana s Bullym. Najednou jim bylo pod bioplastickými maskami Maixpeho a Trexcy horko, protože Cokazeho syn tyhle dva Soltenerany jistě znal.

„Skokane," namítl velitel policejní jednotky. „Vy přece dobře víte, že když ve Velkém Impériu vládnou nepokoje, musíme zotřovovat kontroly! Dobrá, uvolňujeme loď i posádku. Jsou vaši, Skokane!"

^ ^ ^

Poslední palubní sklad LORCH-ARTO byl už téměř vyprázdněn, když se ve strojně ozvala detonace a loď zaskřípala ve všech nýtech.

Tlak exploze vyrval na zádi pět krát sedm metrů velkou díru, ze které vyšlehly plameny a zasyčely do vzduchu. Na palubě LORCH-ARTO byl vyhlášen poplach. Sedmnáct domnělých Solteneranů prokázalo necekanou

chladnokrevnost, ale bez pomoci sousedních lodí a jejich hasicího zařízení by se LORCH-ARTO roztavila.

Boj se živly trval deset minut.

Pak už nebylo možné s lodí vzlétnout. Musela se dostat do některé ze skokanských loděnic k opravě. -

„Jak jen to vysvětlím Radě Velkých Matek?“ plačtivě úpěl Maixpe před nejstarším synem Cokazeho, ale pak sebejistě vyhrkl: „Ale co! Řeknu Radě, že těmhle věcem nerozumí, a aby ty báby byly pokud možno zticha! Že to tak udělám, Trexco!“

„Nevytahuj se, Maixpe, nedělej ze sebe ještě většího lháře než jsi,“ poznamenal Skokan. „Doma se neodvážíš ani hlesnout a mlčky se necháš ztrestat. Vy Soltenerani přece vůbec nejste muži... Jste holt Soltenerani. Naši inženýři ale pořád nemůžou zjistit, jako mohlo dojít k té explozi ve strojovně. Je to divné...“

„Jo,“ souhlasil Maixpe. „Nám je to taky divné. Že by se skokanská policie chtěla pobavit na náš úkor?“

„Přeskočilo ti, Soltenerane?“ vyhrkl nejstarší Cokaze. „Takže k vyrovnání účtů dojde až po opravě tvé lodi. Zaplatíme to za tebe a zbytek peněz dostaneš až pak, protože jinak bys během následujících Čtrnácti dní probendil všechnu tržbu.“

„My ale přece potřebujeme peníze!“ vmísil se Trexca-Bully. „Na Archetzu se pořád něco děje!“ řekl a naznačil pohybem ruky, jak pije.

„Opilče,“ vyčítal mu Maixpe, ale taky toužebně pohlédl na Skokana.

„Dobrá,“ nechal se obměkčit Cokaze. „Nejdříve vyřídím odvoz vaší lodi do loděnic, a pak dostanete malou zálohu. Souhlasíte?“

Město Lūs přežilo druufský útok stejně dobře jako jeho kosmodrom.

Zábavní centrum lákalo kosmonauty jako dřív. Tady se utrácely tvrdě vydělané peníze. Skokani byli skvělými obchodníky a vytvořili zde dokonalé středisko zábavy. Ve vydělávání peněz 'neznali hranice ani zábrany.

Sedmnáct maskovaných Pozemšťanů se nepozorovaně vnořilo do proudu dění. S kapsami plnými inflačních peněz se vrhli do náruče turistického průmyslu. „Hej, lháři, pojď a napij se s náma!“ „Copak, maminčin mazlíček dostal vycházku?“ Všude byli okřikováni, všude se jim posmívali, ale také je litovali. Opilí Skokani je zvali na kořalku. Perry Rhodan a Bully seděli se třemi vášnivými hráči. . „Drž se se svými vklady zpátky!“ varoval Rhodan Bullyho. Bully si však nedal říct a pustil se do hry se vši vervou. Díky zkušenostem a schopnosti Číst ve výrazech tváře cizích lidí téměř vždy prokoukl úmysly protihráčů.

Po dvou hodinách to vzdali a zírali na Soltenerana, který je obral, o všechno.

„Zítřa si dáme revanš,“ usmíval se Maixpe-Rhodan. „Díky,“ vrčel Skokan. „To .by bylo moc drahý!“ U vedlejšího stolu se jednomu Solteneranovi taky dařilo -telepatu Johnu Marshallovi, který uměl číst myšlenky protihráčů. Muži řvali překvapením, ženy ječely. Všichni toužili po mamonu a záviděli Solteneranovi štěstí, které na něj sedlo.

Marshallovi byl vyplacen stotřiatřicetinasobek vkladu. Krupiéř musel sehnat peníze a nakonec jich byl takový balík, že ho Marshall málem ani nenacpal do kapes.

Po půlnoci se však už žádný ze sedmnácti falešných Solteneranů nenacházel v zábavní čtvrti. Seděli u stolu v kosmonaut-

ské hospodě a v klidu si povídali. Nemuseli mít strach, že jsou Odposlouchávání. Nikdo se o ně, o .lháře' nestaral.

„Takže nic!“ konstatoval Maixpe-Rhodan. „Já jsem ani se žádnou stopou nepočítal. Zítra se Bull a já pokusíme s Čubajem prohledat podzemí tohoto města. Marshalle, vy určíte muže, kteří se porozhlédnou po Titonu...”

„Titon je přece jen hromada sutin!“ namítl Bully.

„Jenom na povrchu,“ poučoval ho Rhodan. „Tato planeta Je druhým Arkonem III! Víte všichni, co máte dělat?“

Mutanti přikyvovali.

„A co náš trpaslíček Gucky? Ten si bude vyspávat?“ protestoval Bully.

„Jistě,“ lakonicky odpověděl Rhodan a ukončil radu.

Pár hodin po půlnoci dostala cizinecká policie na Archetzu informaci, že se všech sedmnáct Solteneranů ubytovalo v hotelu a že všichni šli spát.

Tato informace však byla klamná.

Teleporteři Ras Čubaj a Tako Kakuta přenesli pomocí tele-portace Andrého Noira a Felimera Lloyda do Titonu, aby se tam na vlastní pěst porozhlédli.

„Šéf jedná na moje gusto příliš pomalu,“ konstatoval Noir. „Tady v Lůsu Thomase Cardifa nenajdeme. Pokud vůbec někde je, pak jedině v podzemí v Titonu. Půjdete se mnou? Tak co?“

^ A ^

Rhodanova bioplastická maska sice zakrývala jeho zlost, ale oči ji prozrazovaly. Čím déle mu André Noir podával hlášení, tím více se zlobil. Kráčeli mezi chodci ulicemi Lůsu a Noir mu vyprávěl o noční exkurzi do Titonu.

„Aha,“ řekl Rhodan a to bylo všechno.

Znovu mluvili jen solteneransky.

„Pane," oslovil ho z druhé strany Ras Čubaj, „v noci jsme udělali to, co by nás Čekalo dneska a..."

Rhodan ho přerušil, zastavil se nedaleko stanoviště taxíků a počkal, až budou všichni čtyři noční výletníci u něj.

„Já vás nechápu!" vyčítal ostře. „Vaše neopatrné jednání je mi nepochopitelné. Nezajímají mě vaše motivace, ale je neuvěřitelné, že jste se vůbec odvážili vystavit smrtelnému nebezpečí nás všechny, kteří jsme spali ve svých postelích.

Po návratu na Zemi se budu tímto případem znovu zabývat. Víc vám toho momentálně nepovím."

Rhodan si to namířil k nejbližšímu taxíku. Čtyři mutanti ho mlčky následovali.

Když nasedli a kluzák se vznesl, aby je odvezl do okrajové průmyslové čtvrti Lûsu, všichni mlčeli.

Z výšky dvanácti set metrů si pak prohlíželi toto centrum těžkého průmyslu. Táхло se až k dalekému obzoru. Marně hledali stopy po útoku Druufů. Tato část planety zůstala prakticky nedotčena.

Kurzová automatika kluzáku je navedla až k loděnicím, ve kterých pracovní roboti opravovali jejich LORCH-ARTO.

Palubu právě opouštěli dva inženýři z rodu Cokazeho. Vrtěli hlavami a vysvětlovali Rhodanovi, že prostě nepochopí, co to vlastně mohlo ve stroje vybuchnout.

Rhodan jim těžko mohl prozradit, že výbuch byl výsledkem práce pozemských tajných služeb, a že jeho muži z Archetzu vůbec nespěchají. Zato však o to lépe sehrával roli podlézavého Soltenerana.

„Bozi nám byli v noci nakloněni, pánové," svěřoval se jim. „Vyhrál jsem v kartách celé jmění a můj druh také..."

„No jo, no jo, tak si ty peníze schovejte pro vaše maminky!" mávl rukou inženýr a odvrátil se. Nevěřil, že by nějaký Sol-

teneran vyhrál v kartách. Poměry v zábavní čtvrti na to byly příliš tvrdé.

Pozemšťané odešli na palubu své LORCH-ARTO, aby se převlékli. Solteneranský oděv se nehodil pro akce, které je v následujících hodinách čekaly. Zato overal, který obvykle nosívali Ekhonidané, nemel chybičku.

Bully už zase vrčel, že vypadá hrozně, když se ozval Rhodan: „Není tu Cucky!"

Guckyho úkryt byl prázdný.

Rhodan zavolal Marshalla a Felimera Lloyd.

„Pokuste se najít, kam se schoval!"

První to vzdal Marshall. Jeho telepatické schopnosti mu nebyly nic platné. Myšoba prostě nenašel. Krátce nato mutant Lloyd přiznal, že ani on ho nedokáže vystopovat.

„Určitě se zase zablokoval. Nikdo z nás si neumí nasadit mentální blok lépe než on," poznamenal Lloyd a najednou zmlkl.

Zpozorněl a pak vyhrkl: „Pane, blíží se sem skokanská policie. Za tři minuty přistane. Co se to stalo?"

Lloyd se plně soustředil, aby na dálku vyčetl úmysly, které policii přiváděly.

„Pane, asi to bude mít něco společného s Guckym. Tady v Lûsu, v Titonu, v Moldu a Froru, všude v hlubinách pod povrchem se děly nevysvětlitelné věci... A tady v loděnici taky! Dneska ráno! Tři roboti letěli velkým obloukem vzduchem a dopadli pět kilometrů daleko na ocelové konvertory... Ne, ne-podezřívají nás, ale chtějí zkontrolovat, jestli jsme všichni!"

Mold a Fror byla další dvě města této planety.

Rhodan vypadal poněkud bezradně.

„Marshalle, co se to s vašimi mutanty děje? Tuhle noc si čtyři z nich dovolili tajnou vycházku... A teď zase Gucky. Přece dobře ví, že ho nikdo nesmí spatřit!"

„Skokanská policie přichází na palubu!" hlásil zaměřovač Felimer Lloyd.

Pak obsadila loď.

Policisté měli stovky otázek. Každý člen posádky byl vyslýchán jednotlivě. Každý v jiné místnosti.

Rhodana alias kapitána Maixpeho vyslýchali dva skokanští policisté. Oba se ve svém oboru vyznali.

„Měli bychom se spojit se Soltenem a zjistit informace o téhle posádce," navrhoval Skokan svému kolegovi.

To se však za žádných okolností nesmělo stát!

Marshall, vzburcuje Andrého Noira! intenzivně si myslel Rhodan v naději, že John Marshall zachytí jeho myšlenky, Skokani, kteří mě vyslýchají, chtějí poslat hypervysílání na Solten a informovat se o nás.

„Jo, hned to zařídím," odpověděl druhý Skokan. „Odpověď by měla přijít... Hele, Soltenerane, moc rád bych věděl, kde ses naučil hrát karty!"

O hypervysílání už nepadlo ani slovo a kolega, který návrh vyslovil, se tomu ani neudivil.

Hypnomutant Noir, sugestor mimořádné síly, si vzal oba policisty na paškál a způsobil, že zapomněli. Rhodan alias kapitán Maixpe zatím ochotně vysvětloval triky karetní hry, o které byla řeč, a které se tu říkalo Bando Bando.

„Bohové!" vykřikl náhle Skokan. „Proč jste nám sem nasadili tyhle lháře? Hlavně nelži, Soltenerane... Máš u sebe karty, Anxgo?"

Policisté zapomněli na své povinnosti, rozdali karty a už se hrálo. Rhodan zvítězil hned v první hře a s úsměvem nabízel další partii. Po čtvrté prohře v pořadí však Anxga nevydržel a karty odhodil.

„Člověk by si myslel, že tihle lháři pořád jenom lžou, a když uvěří, že lhali, dostane na frak!"

„Velký pane," ukláněl se Maixpe, „moc vám nerozumím, ale dovolil bych si poznamenat, že ty peníze na stole jsou moje. Že jsem je vyhrál, vidíte?"

O hodinu později policie opustila palubu LORCH-ARTO.

Anxga a jeho kolega nadávali na Soltenerany ještě když nasedali do pancéřových vozidel a odlétali z loděnice.

Rhodan svým mužům nic nevysvětloval a rovnou se zeptal:

„Tak kde je ten Cucky? Co to zase vyvedl?"

^J. ^

Gucky slyšel kroky skokanských robotů, kteří přišli na palubu LARCH-ARTO. Mířili do skladu náhradních dílů. Gucky se schoval do svého původního úkrytu v bedně a vyčkával.

S počítačovými impulzy strojových stvoření si nevěděl příliš rady, ale přesto konstatoval, že mezi roboty musí být nějaký specialista, protože jeho impulzy zněly docela jinak než u ostatních.

Tím pro Guckyho začala pohroma.

Zmíněný speciální robot byl totiž naprogramován na soustředěnou kontrolu předmětů a zařízení. Proto také zjistil, že s přístrojem na obnovu vzduchu není něco v pořádku.

Gucky raději rychle teleportoval, ale pronásledovala ho smůla. Rematerializoval přímo před třemi pracovními roboty a ti ho zaregistrovali.

Mysob reagoval okamžitě. Věděl, že ho žádný robot ani člověk nesmí na této planetě spatřit. Jenomže ti tři ho už spatřili, takže je musel zničit, jinak by ho mohli prozradit na základě údajů, uložených v paměti.

Tři strojové bytosti se vznesly do vzduchu, působením my-sobových telekinetických sil se řítily do velké vzdálenosti a po dopadu vybuchly. Gucky věděl, jak zničit jejich paměť...

Samozřejmě, že událost nezůstala bez povšimnutí, ale o to se už Gucky nestaral. Zmizel a rematerializoval několik kilometrů pod povrchem, v průmyslovém traktu Lůsu mezi dunícemi giganty.

Všude kolem něj byly jen obří stroje a dělaly neskutečný rámus, přesto však za pár vteřin uslyšel vytí poplašných sirén.

Jak mě zaměřili? ptal se sám sebe v duchu. Opticky? Mechanicky? Kdo jiný mohl vyvolat poplach, když ne já?

Soustředil se.

Zjistil směr, odkud přicházelo nejvíce myšlenkových impulzů, a zmizel mezi dvěma lisy. -

„Cože? Už nic? Copak se ten detektor zbláznil?“ ozval se hlas rozčileného Skokana.

„Zmizelo to! To nechápu...“, řekl jiný hlas.

Zanedlouho se skokanská komise zabývala vyhlášením podivného poplachu- Situace byla tím více zarážející, když zjistili, že zaměřená cizí hmotnost odpovídá váze šestiletého skokanského dítěte!

Hádanka zůstala nevyřešena.

Po další nehodě si už Gucky začínal zoufat...

Nacházel se totiž v podzemí města Mold. Na povrchu bylo úplně zničené, ale hned po rematerializaci opět vyvolal poplach!

Klel jako Bully. Však k tomu taky měl všechny důvody. Bezděčně musel obdivovat bezpečnostní opatření Skokanů. Do jejich podzemí se patrně nemohl nikdo dostat neopozorován.

Zaslechl sirény.

Netušil, že svými řetězovými nehodami vyvolal poplach na celém Archetzu. Za celou existenci centrálního světa Skokanů nikdy nedošlo k tolika zatčením jako toho dne!

Gucky musel třikrát prchnout před Skokany, a třikrát byli tihle galaktičtí obchodníci zatčeni. Pomocí svých telekinetic-

kých sil zdemoloval dvě transformační stanice, a tím zničil dvě větší výrobní linky, o jejichž rozsahu a velikosti neměl ani ponětí.

214 kilometrů pod povrchem zničeného města Mold Guckyho zaskočilo optické strážní zařízení, ale přesto měl ještě štěstí v neštěstí.

Osm Skokanů v centrále spatřilo na obrazovce chlupaté zvíře. Sedm ho nikdy nevidělo, osmý ho kdysi bezmyšlenkovitě zaznamenal při nějakém televizním záznamu. Nyní právě přemítal, odkud ho zná.

Ovšem zbývajících sedm mužů mu nedalo možnost přemýšlet, proto se jejich pozorování nedostalo do celoplanetárního Šetření ihned.

To bylo Guckyho Štěstí.

Nikým nepozorován se vynořil v bezpečnostní centrále. Pomocí jediného hypnozářeče vymazal v hlavách všech osmi Skokanů vzpomínky na svou osobu a pak si začal hrát.

Nic jiného mu nezbývalo, protože počítač uložil jeho obraz.

Osm do letargie uvržených Skokanů sledovalo, Jak se těžká počítačová technika trhá na kusy, vylamuje ze zakotvení, zvedá se a letí k malému, supersilnému reaktoru, prudce na něj dopadá a exploduje.

Počítač se vmžiku roztavil do podoby neforemné hroudy a dřív než mohly rozpoutané síly Guckyho rozmetat, teleportoval do hlavního filtračního zařízení jeskynní soustavy!

Jednak dýchal prach, nekonečné množství prachu a špíny, a pak také cítil, jak ho proud stlačeného vzduchu kamsi nese jako zvadlý list. Měl pocit, že udeřila jeho poslední hodinka a že se v nepopsatelném zápachu udusí. Znal jenom jeden cíl:

rychle zpátky na LORCH-ARTO. Doufal, že už tam žádní skokanští roboti nebudou.

Sedmnáct převlečených Pozemšťanů zíralo na větrný praš-

ný vír, který se roztočil uprostřed velínu. Pak rozpoznávali Guckyho. Kroutil se, třepal a kašlal.

Jak to vypadal? A jak to páchl?

„Gucky...?“ nechápavě zvolal Rhodan.

Myšob si packami mnul oči. Bez ustání kašlal.

„Vodu!“

Tako Kakuta teleportoval a vmžiku byl zpět s hrnkem vody. Myšob se napil, přestal na chvíli kašlat a pak se zeptal: „To tak strašně smrdím já?“

„My to nejsme!“ opáčil Bully.

Gucky hned nato zmizel, ale Marshall zůstal telepaticky s ním: „Odskočil si pod sprchu!“

Myšob se vynořil mokrý jako obyčejná myš a vzdychl: „Ach jo, Perry... Tentokrát jsem v tom fakticky docela nevinně! Fakt jo! Nic jsem si nevymyslel!“

„Ano? Tak to mi budeš muset vysvětlit, poručíku Gucky!“

^ ^ ^

V hloubce 274 kilometrů pod zničeným hlavním městem planety se patriarcha Cokaze dal vozit dělnickou Čtvrtí. Nedíval se napravo ani nalevo a nijak se nepodivoval, jak se jeho soukmenovci přizpůsobili umělým životním podmínkám.

Holé Šedivé skály byly vysoko nad hlavami vidět jenom zřídka, většinou to vypadalo, jako by tam bylo opravdové nebe.

Po bleskové jízdě vůz prudce zastavil a otevřel patriarchovi dveře.

Konečná stanice jeho cesty se nacházela na velkém náměstí, vydlážděném modravým plastickým materiálem. Jenom severní část byla zastavěna domy. Směrem k jihu začínala říše patriarchy Gatrua, krále těžkého průmyslu na Archetzu.

Cokaze musel použít tři různé antigravové výtahy, aby se do-

slední době na Archetzu odehrálo. Svou zprávu ukončil otázkou: „Cardife, můžeš nám na základě zjištěných faktů říct, jestli jsou na Archetzu Pozemšťané, a jestli za všechny ty nepříjemné události mohou oni?”

To jsou Rhodanovi mutanti, vylekaně si pomyslel Cardif, ale hned se ovládl. Stejně jako jeho otec ledově chladně opáčil;

„Najednou mě potřebujete, Cokaze? To si mám zase hrát na zrádce a dobrovolně si házet smyčkou na krk? Ne, díky, Cokaze, tady dole se mi docela zalíbilo. Díky za návštěvu!”

Ani jedním slovem, ani mrknutím oka nedal najevo, že pochopil: Rhodanovi mutanti jsou na Archetzu a je jen otázkou času, Jedy si pro něj přijdou.

Byl to konec. Alespoň pro něj ano.

^^^

Osmého dne po Guckyho prvním výletu do podzemních průmyslových oblastí Archetzu cizinecká policie Skokanů polevila. Sedmnáct maskovaných Pozemšťanů se chovalo zcela neškodně.

Zato ten osmnáctý - Gucky - vyvíjel horečnatou Činnost, i když tentokrát už velmi zodpovědně a opatrně.

Postupně prozkoumával labyrint podzemí Archetzu. Jenom na Thomase Cardifa ne a ne narazit, a to ho pořádně trápilo, protože pro Rhodana a jeho muže to znamenalo, že ubíhá čas. Ukořistěná loď Solteneranů byla již téměř úplně opravena.

Jako každý den i dnes Gucky podával hlášení telepatickou cestou. Seděl ve svém úkrytu, pochutnával si na mrkvi a odesílal hlášení Johnu Marshallovi.

Johne, už zase nic! To nechápu. Nemůžu najít ani známku nějaký stopy po Thomasi Cardifovi. Je to hrozný...

John Marshall odpovídal ze svého hotelového pokoje stej-

nou cestou: Na zítra ráno je ohlášena kontrola opravené lodi, Gucky.
Pořád ještě si myslíš, že to zvládneš sám?

Johne, když se mě takhle ptáš, přestává mi chutnat. Nech mi nějakéj
Čas na odpověď. Teď ještě půjdu do akce na Titonu. Půjdu pěkně
hluboko a vrátím se až za čtyři hodiny. Souhlasíš? . • . , .
Souhlasím, kamaráde. Konec.

/- ^ A ^

Gucky už zjistil, jak pronikat do podzemí, aniž by znovu vyvolal
poplach. Všude byl dostatek prostoru pro nepozorovanou teleportaci - v
místnostech bezpečnostních centrál.

Tady drželi službu Skokani. Dva pospávali, ostatní se bavili.

„Rozumíš tomu, Lonku?“ zaslechl Gucky. Automaticky si přečetl
myšlenky Skokanů a málem hvízdł překvapením.

Skokani přemýšleli o vězení a nadávali na bezpečnostní opatření,
která vstoupila v platnost minulého dne.

Gucky měl najednou pocit, že musí mluvit s Marshallem. Ohlásil se
mu.

Gucky, copak jsi mi netvrdil, že jsi věznici v Titonu už navštívil?

To jo, Johnne, ale netušil jsem, že tu mají dvě! Zatím nevím, kde je
umístěna ta druhá. Myslíš, že zesílení-bezpečnostních opatření může
něco znamenat?

Pokus se to zjistit, ale buď obzvlášť opatrný. Bully už zase tvrdí, že
ho lechtá v palci!

Ty věříš těm jeho hloupejm pověrám?

Nerad bych tě ztratil, Gucky. Proto ti to říkám. Dávej pozor a
neriskuj. Konec.

^^^

LORCH-ARTO dostala nový pohonný agregát a zničený plášť lodi byl dokonale opraven. Roboti s ní přelétli na kosmodrom a předali ji kapitánu Maixpemu.

, Start byl stanoven na 7.50 standardního Času, což znamenalo velmi ostrý termín, který neumožňoval ani zkušební let. Rho-danovi a jeho mužům bylo jasné, že to je dílo policie.

Ale bylo jim to lhostejné.

Akce dopadala neúspěšně. Thomase Cardifa nenašli. Věděli, co bude následovat: mašinerie Arkonu se pustí do pátrání po Thomasi Cardifovi sama a udělá to bez skrupulí. Všechno převálcuje, a dalo se čekat, že přitom zahyne i vzbouřenec Thomas Cardif.

Bully se díval za posledním Skokanem, který opustil LORCH-ARTO.

.

„Perry, kde je vlastně Cucky? Máme ho na palubě?”

Rhodan přikývl a dal po Guckym pátrat. Ve svém ukrytu myšob nebyl.

Pátrání po něm bylo složité, protože i když nebyl na palubě, dokázal tam vyslat své myšlenkové impulzy, a mutanti pak hmatali do prázdna.

Jako teď...

, LORCH-ARTO však měla už jen pět minut do startu!

Bully sledoval, jak Perry Rhodan přistupuje k malému hy-perkomu.

„Hej, co máš v úmyslu, Perry?”

Rhodan odpověděl, aniž by se ohlédl; „Ztratit po Thomasovi ještě i Guckyho by bylo příliš. Odešlu dohodnutý krátký impuls na Arkon...”

„A zdejší velká hyperstanice hned pochopí, že jsme tady!” varoval Bully.

„Skokani se mohou stejně dobře domnívat, že hlásíme svůj odlet na Solten. Dohodnutá zpráva je jim k ničemu. Obsahuje jenom číslici 13.”

„Hezký, hezký," sarkasticky opáčil Bully a vrtěl hlavou. Tázavě pohlédl na zaměřovače Felimera Lloyda.

„Nic, pane, po Guckym ani stopa!"

V té chvíli vyšel dohodnutý signál pro Allana.

„A co přijde teď, Perry?" vyzvídal Bully.

„Neodstartujeme! Ohlásíme poškození agregátů. Získáme alespoň půl hodiny. To je přesně tolik, kolik bude Atlan potřebovat pro transici na Archetz, aby se tu pořádně porozhlédl."

„Perry!" zaúpěl Bully a svěsil hlavu.

^ A ^

„Co se to s várna děje, vy zatracený lháři?!" zuřil v interkomu skokanský velitel kosmodromu. „Kam jste vysílali tu hy-perkomovou zprávu? Máte zákaz startu! Neodvažujte se odstartovat, nebo z vaší lodi udělám obláček plynu!"

„Velectěný pane," odpovídal Rhodan, „nechceme ani startovat ani zemřít. Chceme se zdraví vrátit k našim milovaným ženám. Ohlásili jsme jim náš start z Archetzu a..."

„Na Arkon, ty lháři?" zuřil Skokan. „Chceš snad obelhat i naše zaměřovači přístroje? Nezapomínej, že máte zákaz startu! Konec!" okřikl ho velitel a vypnul spojení.

„A co Sluneční flotila, Perry?" odvážil se zeptat Bully.

„Zůstane ve Sluneční soustavě, pánové! A aby bylo jasno: jsem si vědom, co společně s Allanem riskuji. Jde o mého syna a o Guckyho, ale hlavně teď jde o to, aby imperátor Gonozal Vin. prokázal, že si umí s nějakým ubohým Archetzem snadno poradit, a že jeho smlouva se Sluneční říší něm jen bezcenným kusem papíru..."

Vtom tichl.

Ve velínu lodi materializoval Gucky a všichni na něj zírali.

Neteleportoval totiž sám.

Proti Perrymu Rhodanovi stál jeho syn Thomas Cardif!

^ •* - ->

Syn si nenávistně měřil otce a Perry Rhodan v té chvíli pochopil, jak má člověk někdy k vlastnímu dítěti dál, než na konec Galaxie.

Chvíli se na sebe dívali, ale než stačili něco říct, ozval se od zaměřovačů John Marshall a upozorňoval Rhodana na Jistá nová vyhodnocení impulzů.

Rhodan se sklonil nad přístroje, pokýval hlavou, zvedl se a oznámil: „Thomas Cardif nosí na svém těle vědomě nebo nevědomky signální vysílačku. Galaktičtí obchodníci teď už budou vědět, kde je. Pánové, naše role Solteneranů skončila. Přikročme k demaskování!”

^ A ^

Gucky neměl chuť vysvětlovat, jak Thomase Cardifa našel. Kromě toho mu na to ani nezbyval čas.

„Přicházejí!” suše oznámil Rhodan. „Pokud se hneme, Skokani začnou střílet. Poručíku Cardife, doufám že chápete změnu vaší situace. Nepokoušejte se provádět hlouposti. Gucky si vás ohlídá.” Pak se otočil k monitorům: „Dva těžké válcovité křižníky!” konstatoval, ale to už se ve vysílačce hlásil i protivník.

„Požadujeme vaši bezpodmínečnou kapitulaci, Perry Rhodane, nebo vás zničíme! Máte pět minut na opuštění lodi! Tohle je naše poslední výzva!”

Rhodan se rozhlédl po svých mutantech.

„Máme dost času!” oznamoval. „Atlan sem do té doby jistě dorazí. Takže, pánové, jdeme do akce. Oukej, akce teleporterů! Cíl: spojová centrála kosmodromu. Hypnóza pro Thomase Cardifa, ihned! Spěchá to, pánové!”

Teleporteři začali přenášet své kolegy na určené místo.

„Pan Bull, Cardif a já jako poslední!" přikazoval Rhodan. ^ A ^

Když Pen-y Rhodan společně s Tako Kakutou (deponoval ve spojové centrále kosmodromu, právě se stal svědkem toho, jak Bully vyřazuje z provozu jednoho ze zdejších Skokanů dobře mířeným levým hákem.

Gucky seděl před ovládacím panelem a vyhlašoval poplach.

Poplach pro celý Archetz!

„Gucky!" chtěl vykřiknout Rhodan, ale v poslední chvíli se vzpamatoval a jen se uznale podívil myšobovu nápadu. . .

Vesmírný poplach! Útok z vesmíru!

Skokani teď určitě nevěděli, kam dřív skočit. Tohle na jejich místě mohl vydržet jen někdo s opravdu dobrými nervy.

Rhodanovi mutanti přešli do protiútoků.

LORCH-ARTO se mezitím proměnila v mračno dýmu. Galaktičtí obchodníci jednali zbrkle a zahájili palbu.

Ale to už to na celém Archetzu vypadalo jako při zemětřesení.

Velká budova kontroly kosmodromu se otřásala v základech.

Bully zařval: „Támhle jsou!" a zvedl ruku, aby ukázal k nebi.

Atlan!

Arkon přicházel!

Blížila se největší mocnost!

Ani jediné paprskové dělo Archetzu se neodvážilo vystřelit proti flotile superobřích křižníků Imperátora Gonožala Vlíl. Bylo jich více než tři sta. Nebe nad Archtzem se zatemnilo...

^ A ^

„Tak na tohle Skokani nikdy nezapomenou," řekl Perry Rhodan Bullymu, když s Thomasem Cardifem mezi sebou mýjeli

budovu kontroly kosmodromu a vstupovali na palubu Atlanovy lodi, která jako jediná z celé flotily přistála na Archetzu.

^ ^ ^

Stáli si tváří v tvář.

Rhodan proti Rhodanovi. otec proti synovi.

Thomas Cardif byl už zase sebou samým. Kitaj Išibaši ho zbavil sugestivního bloku. Opět to byl ten starý známý nenávistný mladík, který žil v přesvědčení, že jeho otec způsobil smrt jeho matky. ' "

„Thomasi... Hledám k tobě cestu..."

„Pche!"

Tohle byla odpověď Thomase Cardifa.

„Thomasi, přemýšlej o tom, co říkáš..."

„A kdo zabil mou matku, Administrátore? Pro koho byla přilil stará?

Kdo ji poslal na Arkon, aby se vrátila jako mrtvola? Ty! Ty za to můžeš! Chtěl ses zbavit stárnoucí ženy! Zbabělce...!"

Plesk!

Levá tvář Thomase Cardifa zrudla.

„Mrzí mě, že jsem tě uhodil.-.," tiše poznamenal Rhodan a odešel.

^ ^ ^

„Ano!" řekl Administrátor Sluneční říše a svým rozhodnutím se připravil o veškerou naději. Svým rozhodnutím vyslovil ortel nad Thomasem Cardifem.

„Příteli...,“ řekl Atlan a položil Rhodanovi ruku na rameno. „Musíme to zvládnout... Musíme žít! Tohleto je cena, kterou platíme... Příteli, Perry!"

Stáli pod obrovitou kopulí počítače na Arkonu III, zatímco Thomas Cardif ležel pod hypnotronem a vypadalo to, že spí.

Hypnoagregát postupoval velice opatrně. Vrstvu po vrstvě ukládal v Cardifově hlavě hypnoblok. Thomas Cardif stále silněji zapomínal kdo je, odkud přišel a kdo byli jeho rodiče. Vše ostatní zůstalo nedotčeno: jeho inteligence, vědomosti, vlohy. Až vstane, ani si neuvědomí, že se něco stalo.

Ale nikdy se také nebude sám sebe ptát: odkud jsem přišel? Kdo jsem?

AŽ se ho někdo zeptá na jeho minulost, neodpoví. Otázky tohoto druhu ho nebudou vzrušovat. Jen zavrtí hlavou a zasměje se jako snílek.

Thomas Cardif, usměvavý snílek!

Zapomene na nenávist...